

PARANIN YENİLEMEYECEĞİNİ ANLAYACAKSINIZ

Kızıldere'li şefin kapitalist istilacılara söylediği ünlü sözü bilmeyen yoktur. Ama belki bilmediğimiz şey, "dünyanın sonu" nun tahminlerimizden daha yakın olduğu.

Küresel ısınma, buzulların erimesi, ozon deliği vb vb dünyanın genelini ilgilendiren yakıcı sorunlar, ancak coğrafyamıza bakınca durum tam bir felaket.

Son günlerin dillerden düşmeyen konusu Marmara Denizi'ndeki müsilağ yani "deniz salyası". Deniz ölüyor, doğa ölüyor. Bunlar son haykırışları. Deniz haykırırken, ona son darbeyi indirecek hamleye hazırlanıyor insanoğlu. Kanal İstanbul, önümüzdeki haftalarda hayata geçirilmeye başlanacak. Hem karanın, hem denizin tüm dengesi değişecek; denizde, karada ekolojik denge alt üst olacak.

Son yıllarda açılan yüzlerce maden sahalarına karşı köylülerin mücadelesi sürüyor. Karadeniz'de İkizdere köylüleri asker ve iş makinalarına karşı meydan okuyor; Van Gürpınar'da ise jandarma kurşunlarına karşı köyünü koruyor.

Dünya miraslarından Salda gölü ranta kurban ediliyor ve bembeyaz kumları ve suyu renk değiştirmeye başlıyor. Tıpkı binlerce yıllık Hasankeyf ve Dipsiz Göl'ün insan eliyle yok edildiği gibi.

Kızıldere'li Şef Seattle'ın yüzyıllar önce söylediği "Son ırmağ kurduğunda, son ağaç yok olduğunda, son balık tutulduğunda; beyaz adam paranın yenmeyen bir şey olduğunu anlayacak" sözleri, istilacı beyaz adamlardan bu yana güncelliğini koruyor.

Kapitalizm, gölgesini satamayacağı ağacı kesmeyi sürdürüyor.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

9 - 23 Haziran 2021 / S 119 / 2TL

BUNLAR İYİ GÜNLERİNİZ!

Ne kadar rahat, aleni tehdit ediyor cümle alemi: "Bu daha bir, daha neler olacak neler, bunlar iyi günler"! Gizlisi saklısı yok. Doğrudan, açık açık, göstere göstere!..

Birileri hala oy derdinde, sandık derdinde. Hala "faşizmi geri letmek" edebiyatı yapıyor. "Tek adam diktatörlüğüne son vermek"ten dem vuruyor. Her gün bir yenisi yayımlanan anketler, "eriyen iktidar", RTE'nin yerine başa geçmesi muhtemel adaylar...

Yok, toplumsal mücadele deneyimlerinden hiçbir şey öğrenmeye yeminliler!

Bir "itirafçı" mafyacının popüler videolarında ortaya saçılan kirli çamaşırlar, en geniş kesimler nezdinde düzenin ipliğini pazara çıkarıyor. Dahası işaatlar artık doğrudan RTE'nin kapısına dayanmış durumda. Lakin kendiliğinden düşüp gitmeyecek dinci faşist iktidar! Hadi geçtik şimdilik tüm bu çürümenin, yozlaşmanın bizzat bu kapitalist düzenin kaçınılmaz sonucu olduğunu... ya da tüm bu suç şebekesinin ipleri eline almasının ardında, tekelci sermayenin birleşik devrimle baş edebilmek için merkezi enerjik bir diktatörlüğe ihtiyaç duyduğunu. Ortaya saçılan tüm bu pislikler yüzünden bir kenara çekip duracak mı o "tek adam"?

"Bunlar daha iyi günler" lafı öylesine söylenmedi. Ya da Alevilere yönelik kışkırtma ve hazırlıklar tesadüf değil. Gerek RTE'nin, gerek onun "erken öten horoz" ortağı Bahçeli'nin "parlamentar sistem mazi oldu" açıklamaları, mevcut konumlanmayı göstermek açısından önemli.

Olaya sadece RTE ve çevresindekilerden oluşan suç şebekesinin kişisel ikbali açısından bakmak; gelişmeleri, sadece çalıp çırpma ve birilerinin malına çökmekle elde edilen korkunç servetin canhıraş korunması üzerinden okumak, burjuva liberallerin ve onların peşlerine takılanların temel yanlısıdır. Bu suç şebekesi elbette zenginleşmek uğruna korkunç suçlara bulaştılar. Sistemik çürüme ve yozlaşmayı en uç sınırına kadar zorladılar. Ve elbette çalıp çırpıkları bu zenginliği korumak için her tür çılgın direnişi gösterecekler.

Ama unutulmasın. Bunları oraya tekelci sermaye düzeninin ihtiyaçları çıkardı. Devrimin yakıcı soluğunu sürekli ensesinde hisseten tekelci sermaye, belirli bir kitle gücü olan, her tür formaliteden sıyrılmış enerjik bir iktidara dayanarak ayakta kalabileceğini düşünüyor. Enerjik bir diktatörlüğe, ama topluma sirayet edebilen paramiliter örgütlenmeler üzerinden belirli bir kitle gücü olan bir diktatörlüğe ihtiyaç duyuyor. Tek kelimeyle Hitlervari bir faşist diktatörlük arzuluyor. Emperyalistler ve tekelci sermaye, tam da bu yüzden RTE ve ekibinin önünü açtı. Her kritik anda ona ihtiyaç duyduğu desteği sundu. Korudu ve kolladı.

Dinci faşist iktidar, tekelci sermayeye muazzam kar imkanları sundu. RTE'nin bir zamanlar itiraf ettiği gibi, grevleri yasakladı, fabrikaları toplama kampına çevirdi. Özellikle bu küresel salgın döneminde ülkeyi tam bir emek cehennemine çevirdi. Yalnızca "beşli çete"ye değil, geleneksel büyük tekelere, Koçlara, Sabancılara ve diğerlerine hizmette kusur etmedi. Ekonomik yaşamda tekelleşme, sermayenin daha az ellerde birikmesi hızlandı. Haliyle iktidar aygıtının da buna ayak uydurması, merkezileşmesi, tek bir odak haline gelmesi kaçınılmazdı.

"Parlamentar sistem mazi oldu" sözünü buradan okumak lazım. Ve tabii, "bunlar daha iyi günler" tehdidini de, bu gidişe engel çıkartacak tüm burjuva güçleri hizaya çekme hamlesi olarak görmek...

Dinci faşist iktidar, tekelci sermayenin eğilimlerine uygun olarak, topyekun faşizmi kurumsallaştırma derdinde. İktidar aygıtına öbekenmiş kişi ve grupların ve en iri tekellerin bu konuda çıkarları birleşiyor. RTE şahsında en gözü kara, en katliamcı, en her tür değer yoksunu kişiyi bulmuş durumdadır.

Buradan karamsar bir tablo çıkarılmamalı. Aksine, tekelci sermayenin bütün bu çabaları toplumsal devrimin gelişiminden duyduğu korkunun sonucudur. Bu haklı bir korkudur. Emekçi sınıflar, Kürt halkı artık korku duvarını aşmış meydan okuyor. Temel alacağımız, yaşlanacağımız devrimci damar, budur.

Şimdi biz haykıralım yüzünüze ey burjuvalar: Bunlar iyi günleriniz!

>>Editör... DEVİRİM PROGRAMI İHTİYACI

Türkiye ve Kürdistan bir devrime gidiyor. Birleşik bir devrim, bütün olaylar, tüm bir kapitalist gelişme ve sınıflar savaşı tarafından artık adım adım değil, koşar adım hazırlanıyor. Olayların hızı, kapsamı, derinliği ve etki gücü, dinci faşist iktidarı, onun başını ve faşist devleti de sersemletmiş durumda. Değil geleceği, değil yarını, bir saat sonrası dahi görececek halleri kalmadı.

Toplumu derinden sarsan olayların, skandalların, dinci faşizmin gerçek yüzünü toplumun en geri kesimlerinin bile görebileceği şekilde açığa çıkaran işaatların ne zaman, nasıl ve kimler tarafından ortalığa saçılacağını bilemez haldeler.

Devrimci Eylemlerin Perspektifi
Yeni Bir Gelecek Üstünerdir
C.Dağlı 2

İnsani Değerler mi?
O Da Ne Ki
İ.Cevat Çetiner 4

Bel Veren Bu Köhne Duvar
Kimin Üstüne Vırlıacak
Kenan Kızıl 5

Kandıllı Ablukaya
Alamayacaklar
Sinan Kaleli 6

Utanc Ve Öfke Diye Yazılır
Umut Çakır 7

DEVİRCİ EYLEMLERİN PERSPEKTİFİ YENİ BİR GELECEK ÜSTÜNERDİR

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Her gün sayısız olay oluyor, eylem gerçekleşiyor. Yakın zaman olaylar yönünden çok zengin geçti. Bütün bunlara basit bir açıdan bakanlar, eylemleri sadece ilk sonuçlarıyla, ilk eldeki somut ekonomik ve politik kazanımlarıyla değerlendiriyorlar. Oysa ki, eylemlerin asıl değeri, geleceğe yönelmelerinden, gelecek için de büyük bir güç barındırmalarından ileri geliyor.

Barındırdığı toplumsal çelişkilerle evrimleşen bir toplum, çelişkilerin gelişmesiyle, zorunlu olarak, nitel değişim noktasına ulaşır. Karşıtların birliği ve mücadelesine dayalı bir toplum, tam da bu nedenle, kendi içinde, geleceğin koşullarını oluşturur. Bu konuda teorik çözümlerimizin bir değeri olacaksa, o da, bunu gözlerin önüne serdiği içindir. Zengin olaylarla yüklü yoğun devrimci süreç, yeni olana gebe dir.

Bir sömürü ve baskı toplumu olan kapitalist toplumda, işçi sınıfı öfke yüküdür, halk kitleleri devrimci bir hoşnutsuzluk içindedir. Her an patlayacak olan ve patlayan bir güç birikmiştir. Sermaye büyüdükçe kendisini ortadan kaldıracak güçleri de oluşturur. Bu güçler, sınıf savaşının çeşitli aşamalarından geçerek, teorik, pratik ve politik olarak gelişme göstererek kapitalizmi yıkacak bir yetkinliğe ulaşırlar ve ulaşırlardır.

Bugünkü somut durumu doğru olarak anlamak için, olayları, olguları kendi gelişmesi ve karşılıklı bağıntıları içinde açıklamalıyız yani süreçlendirmeliyiz. Süreç olduğu için varacağı momentle, devrimle ilişkisi içinde ortaya koymalıyız. Ayaklanmayla, devrimle bağı olan bugünkü durum, herhangi bir durum değil, devrimci durumdur. Bugünkü durum, sıradan bir durum değil, patlayıcı toplumsal durumdur. Bu durumda, en küçük bir eylem, büyük olaylara yol açabilir. Eylemler, içinde toplumu dönüştürecek bir güç taşıyor.

İçinde bulunduğumuz dönemde, devrimci sınıf savaşı, devrimci kitle eylemleri kendi içinde, daha yüksek topluma, tarihsel bir sıçramayı taşıyor. Başlayan ve süren yeni bir toplumsal devrimler çağı, nitel sıçramanın birçok yerde başladığını, diğerlerindeyse mücadelenin bu noktada olduğunu bize açıklıyor. Bu ülkelerde şu ya da bu eylem, protesto, politik veya toplumsal bir olay tarihsel bir sıçramaya kadar gidebilir. Bütün mesele, öncelikle, tarihsel olay denen, büyük ekonomik ve toplumsal dönüşüm koşullarını tarihsel olarak görmektir; bütün mesele,

devrimci tarzda, devrimle bu dönüşümü başlatmaktır.

Uzun mücadelelerden geçen Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve emekçi halk kitleleri, tarihsel sıçramayı yapacak bir güç konumunda. Halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi bu topraklarda, on yıllardır sürüyor. Devrim mücadelesi, kitleleri derinden etkiledi, toprağı sürdürü ve devrim toprağı haline getirdi. Denebilir ki, deneyimlerin sağlam bilgisine sahip olan, uzun yılların devrim eğitiminden geçen, mücadelede yetkin ve yetenekli olan kitleler, eylemlerde ileri düzeye uygun davranıyor. Devrimci kitlelerin örgütlediği hareketlerin kendi içlerinde nasıl bir tarihsel sıçrama enerjisi taşıdıkları, devrimci mücadelenin tarihine bakılarak da ortaya konabilir.

Sermayenin, emeği ve doğayı tüketerek büyümesi, en yıkıcı noktada. Birkaç kapitalist grubun devasa büyümesinin yıkıcı toplumsal sonuçları, toplumun ezici çoğunluğunun sırtına yükleniyor: Emekçilerin yoksulluk ve yoksunluğu, artan işsizlik, işçilerin genç yaşta ölmesi ve yaygınlaşan hastalıklar ve yaşanan iklim krizi. Sermayenin büyümesinin yıkıcı sonuçları daha da ağırlaşmakta. Pandemiyle birlikte, ekonomik krizin yıkıcı sonuçları uç noktaya vardı. Sonuç, sınıflar ayrımının büyümesi ve sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi oldu. Ortaya çıkan sonuç, emekçi kitleleri vurdu ve kitle eylemlerinde patlamalara yol açtı.

Eylemlerin hedefi, eski toplumu yıkmaya sınırlı değildir. Öyle olsaydı kitle eylemleri çok sınırlı olurdu. Asıl hedef yeni bir toplum kurmaktır. Bütünlüklü olarak söylersek, yeni bir topluma geçmek amacıyla, kapitalistlerin sınıf egemenliği ve sınıf düzenini yıkmaya yöneliyor. Görülmeden, eylemlerin devrimci içeriğidir.

Devrimin güncelliği, devrimin içeriğini (amacı) ve amaca götüren araçlar ve yollar arasındaki bağın kurulmasını önemini öne çıkardı. Yalnızca amaçtan söz etmek yeterli değildir. Emekçi hareketiyle az çok ilişkisi olan birçok siyasi hareket sömürsüz, sınıfsız bir geleceken söz ediyor, fakat bunun devrimci araçlarını gündeme getiriyor. Amacı ortaya koyup, bunun itici güçlerinin devrimci sınıf savaşını, gerçek devrimci komünist partinin öncülüğünü, egemen sınıfın, işçi sınıfı ve emekçi halkın devrimci tarzda eylemleriyle, zora dayalı devrimle yıkılacağına koymamak, küçük burjuva hayalciliğidir.

Köklü toplumsal dönüşüm, bu amacı gerçekleştirmeye yetenekli proletaryanın siyasi örgütlenmesini gerektirir. Emekçi sınıf, günün gerektirdiği mücadelenin gereksinimini, devrimci bir siyasi güçle karşılayabilir. Herhangi bir güç değil, gerçek anlamda devrimci bir güç. Bütün bunları oluşturmayan ya da buna yönelmeyenler gelecek üzerine söyledikleri her şey, bir laf yığından öteye gitmez. Devrimci sınıf partisi, çeşitli burjuva çevrelerle ittifaklar peşinde koşarak emekçileri devrimden uzaklaştırmak isteyen uzlaşmacı hareketlere benzemez. Böyle bir parti, proletaryanın bağımsız devrimci siyasi çizgisinde yürür ve devrimci pratikle umacına ulaşmayı hedefler.

Yakın tarihte, dünyanın birçok merkezinde ayaklanan kitleler, sınıf mücadelesinin uzun tarihinin deneyimlerinin bilgisine dayandı. Eylem pusulası günlük kaygılar olmadı. Eylemciler için, ayaklanmanın toplum ve gelecek üzerindeki devrimci etkisi daha önemliydi. Uzlaşmacı küçük burjuva unsurlarsa, tamamen günlük kaygılara hareket etti. Bu yüzden, eylemlerin birkaç küçük kazanımla sonuçlanmasına bile razıydılar. Fakat gelişmeler onları aştı. Ayaklanmalar daha uzun süre varlığını sürdürdü. Sona erdiklerinde ise, gelecek sınıf savaşlarında devam edecek devrimci değerler yarattı. Bazılarının üstünden yıllar geçti, fakat güncel mücadele üzerindeki etkilerinin çok canlı olduğunu görüyoruz. Gezi Haziran Halk Ayaklanmasından sonra, ortaya çıkan eylemlerin hepsi Gezi'nin düzeyine ulaşmasa da, Gezi'nin devrimci başkaldırısı anlayışıyla hareket etti. Eylemler, gelecek üzerindeki etkileri açısından değerlendirilmelidir.

Burjuvaziyle sınıf işbirliği yanlılarının tüm uzlaşma gayretleri hiçbir sonuç vermedi. Eylemlerde devrimci eğilim baskın geldi. Bundan sonra da böyle olacak. Mücadele, yalnızca sınıf mücadelesi olarak değil, devrimci sınıf mücadelesi olarak gelişiyor. Devrimci sınıf, mücadelenin itici gücüdür. Hedefe ulaşmak için, devrimci biçimde hareket edilmelidir. Uzlaşmacı siyasetler eylemlerin dışında kalmadılar. Fakat hareketin peşinde sürüklenmek durumunda kaldılar. İtici gücü, düşündükleri gibi etkileri altına alamadılar. İtici güç, ılımlı ve uzlaşmacı olanı değil, devrimci olanı kucaklıyor. İtici gücün kendisi devrimci bir güç, devrimin öznesi olarak davranıyor. Böylesi bir devrimci gücün olduğu bir yerde, böylesi devrimci koşul ve ortamda uzlaşma-

cıların yeni politikası daha fazla devrimci görünmektir. Görüntüyü kurtarmak için ne kadar çaba gösterirseniz, gösterin, devrimcilik üzerine bir yığın laf etmek, devrimci lafazanlık kimseyi gerçek devrimci yapmaz. Politikanın içeriği devrimci olmalı, her koşulda tutarlı devrimci bir çizgi izlenmelidir.

Parlamento dışı mücadele ve sosyal hareketler, güncel sınıf mücadelesinin öne çıkan önemli bir özelliğidir. Devrimci kitleler yalnızca amaçları konusunda bilinçli olmakla kalmayıp, amaca giden yol ve yöntemler konusunda da bilinçli davranıyorlar. Bu yüksek bilinç karşısında burjuvazinin, kitlelerin devrimci eylemlerini, onları resmi politik yapıya çekerek etkisizleştirme planları etkisizleşiyor.

Syriza ve Podemos örnekleri, kitleleri, burjuva siyasi yapıya entegre etmede başarısızlığa sürüklendi. Yunanistan'da Syriza'nın engelleyici barikatlarına rağmen devrimci kitleler sokağa, eyleme çıkmaya devam ettiler ve parlamento dışı mücadeleyi güçlendirdiler. Bu topraklarda, uzlaşmacı partilerin ve sosyal reformist günlük gazetelerin on yıllarca süren, devrimci kitleleri sistemle uzlaştırma içine sokma gayretleri sonuçsuz kaldı. Devrimin itici gücü ve gerçek devrimci siyaset, devrimi tüm içtenliğiyle sürdürüyor.

İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri sadece kendisinden önceki deneyimlerden öğrenmekle kalmıyor, kendi deneyimlerinden de öğreniyor. Son çeyrek yüzyılda yapılan ayaklanmaların zayıf tarafı, iktidar sorununu önlerine koymamaları ve proletaryanın tüm ağırlığını koymamasıdır. Önümüzdeki ayaklanmalar, öncekinin tekrarı olmayacak. Kitleler, devrim eğitimleri gereği, doğrudan doğruya iktidara yürüyecektir. Devrimle sonuçlanan yerlerde, iktidar hedefiyle hareket ettiler.

Komünistler kendilerinde olmayan bir gücü, kendilerinde varmış gibi göstermezler. Başka bir deyişle, güçlerini abartıp, olduğundan fazla göstermezler. Bugün sorun olan, güçlerin abartılması değil, küçümsenmesi, olduğundan zayıf gösterilmesidir. Gerçekte olan ise Marksizm-Leninizmin geniş kitlelerin içinde maddi bir güce dönüşmesidir. İnsanların dünyaya ve olaylara bakışında temelli bir dönüşüm olmalıdır. Dünyanın sokaklarının yeni bir dünya için dövüşenlerin sesleriyle yankılanmasıdır. Her noktada ve sürekli olarak, burjuva toplum güçleriyle çatışacak kadar devrimci bir güç oluşmuştur. Proletarya her ülkede büyük güç-

lere sahiptir. Burjuvazi, burjuva devrimler çağında böyle bir güce sahip olmadı ve olamazdı da. Böylesine yaygın ve büyük bir gücü küçümseyenlerde devrimci baskın kırıntısı bile yoktur. Devrimci kitleler, insanlığın geleceğine yön verecek bir konuma ve güce sahiptir.

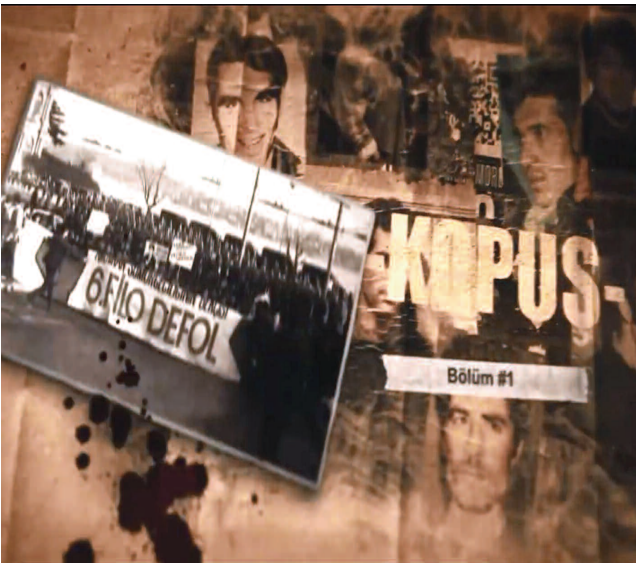
Proleter sınıf, bir yüzyıldan fazla bir zaman içinde, tarihin en büyük ve en köklü toplumsal dönüşümlerini gerçekleştirdi. Sosyalizmin, toplumsal sistem olarak, bir tarihi oluştu. Bu yoğun yüklü devrimci tarih, zaferler kadar yenilgilere de sahne oldu. Bir yüzyıl, bir çağ, onu baştan başa dolduran sayısız eyleme rağmen, devrimci sınıf kendi güçlerini tüketmedi. O, bağrında büyük bir devrimci güç, büyük bir enerji taşıyor. Bu büyük güce önderlik etmek ve mücadeleyi sonuna kadar tutarlıca götürmek, proletaryanın devrimci sınıf partisinin görevidir.

Komünistler, kendilerinde olmayan bir gücü kendilerine mal etmezler, fakat, burjuvazinin güçsüzlüğünün kendi güçleri olduğunu da belirtirler. Bu unutulmuş bir durumdur. Kapitalizm, kriz ve çöküş içinde olduğu için, burjuvazi kapitalizmi ideolojik olarak yeniden üretme yeteneğini yitirdi. Burjuvazinin güçsüz düşmesinde, yalnızca nesnel gelişmenin rolü yok; bunda, Marksizmin 170 yıldan fazla bir zamandır, kapitalizmi teşhir etmesinin, işçi sınıfının, devrimci komünist güçlerin, kapitalizmi yıpratıcı eylemlerde bulunmasının, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağına başlatılmasının büyük payı var. Proletarya, burjuvaziyi kendi teorik-pratik ve politik mücadelesiyle güçsüz düşürdüğü için onların güçsüzlüğü, emekçi sınıfın gücüne dahildir. Bu nokta üzerinde de pek durulmuyor.

İşçi sınıfı, gücünü, toplumsal maddi zenginliğin kapitalizm çerçevesinde yeniden dağılımını sağlamak için değil, toplumsal üretim araçlarını, toplumsal zenginliği toplumun ortak denetimine almak için kullanacaktır. Kapitalizm çerçevesini aşmayan her "çözüm" sınıfların varlığı ve sınıfların eşitliğini kabul eder. Devrimci işçilerin, devrimci komünistlerin amacıysa, sınıfları ortadan kaldırmaktır.

Devrimci eylemler, içinde dünyayı değiştirme gücü taşıyor. Eylemler, kapitalist toplum zeminleri üzerinde yükseliyor, fakat perspektifi geleceğe dairdir.

Kopuş

İçinden doğup geliştikleri koşullar bir yana, "İki kere iki artık dört etmeyecek" diyen bir kuşağın hikayesidir bu. Bir yandan da burjuvazinin, bir genelinde içinde silikleştirmeye çalıştığı özgün bir devrimci kopuşun hikayesi.

"68 Kuşağı" genellemesiyle alabildiğine romantik ve etkisiz bir "anı" haline dönüştürülmek istenen gözük pek ve direngen bir akış...Yatağını arayan bir nehir, Denizine ulaşmak için çağıldayan bir ırmak!..

Bir belgesel serisinin ilk filmi olarak hayata geçirilen "Kopuş", 68 Kuşağı devrimcilerini ve 71 devrimci kopuşunu konu alıyor. Tarihi yazanların hikayesini, onlardan biri olan ve THKO'nun neferleri arasında yer alan Ergün Adaklı anlatıyor.

Kopuş Belgeseli 1 Eylül 2021'de gösterimde!

"Çürümüş Düzeninizi Örgütlü Mücadelemizle Yıkacağız"

Emeğin Gücü Derneği ve İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK), geçtiğimiz hafta Hayat Park Gayrimenkul yetkililerinin aralarında bir kadının da bulunduğu dernek üyesi işçilere saldırısını 5 Haziran günü Kadıköy'de yaptıkları bir eylem ile protesto ettiler.

Eyleme Bayrampaşa Belediyesi işçileri, İnşaat İş, Genel İş Sendikası, Limter İş, Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) ve Emekçi Kadınlar (EKA) destek verdi.

Eylemde sık sık "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kahrolsun İşçi Düşmanları", Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Emeğin Gücü Sermayeyi Yenecek", "Sömürü Her Yerde Çözüm Devrimde", "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganları atıldı.

Basın açıklamasında ilk olarak dayanışmaya gelen kurumlar söz aldı. İnşaat İşçileri Sendikası örgütlenme sorumlusu Deniz Gider, Bayrampaşa Belediyesi'nde Kod 29 ile işten atılan İzzettin Akan ve Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) adına konuşan Mürüvvet Küçük söz aldı. BMG adına yapılan ko-

nuşmada, "İşçi sınıfı bu tür saldırılara karşı sessiz kalmayacak. Ve bir gün örgütlenerek bu mafya çete düzenini yenecek. Onların orman kanunlarına karşı kendi kanunlarını hayata geçirecektir" denildi.

Emeğin Gücü Derneği ve İşçi Temsilcileri Konseyi adına basın açıklamasını Ali Ekber Eraslan okudu.

İşçilerin emeği üzerinden büyüyen sermayenin bizleri çalışırken ayırı, emeğin karşılığını istediklerinde ayrı sömürdüğünü belirten Eraslan "Ya kırarak verdiği ücretlerle ya da bugün git yarın gel yöntemleriyle işçileri yıldırmanın yollarını arıyor. Bir kez daha sesleniyoruz "21. yüzyılın köleleri olmayacağız" dedi.

Emeğin Gücü Derneği, 1 Haziran günü derneğe başvuran işçilerle, onları aylardır sigortasız

şekilde çalıştıran, ücretlerini ödemeyen Hayat Park Gayrimenkul ile görüşmek üzere satış ofisine gittiklerini, dernek temsilcileriyle birlikte şantiyeye giden işçilerin, Hayat Park Gayrimenkul'un sorumluları ile birlikte mafyalarının saldırısına uğrayarak darp edildiğini aktaran Eraslan; İşçilerden birinin on beş kişi arasına alınarak ölüm tehdidiyle darp ederek yaralandığını, müdahale eden dernek temsilcisi bir kadın işçinin de aynı şekilde saldırıya maruz kaldığını söyledi. Sonrasında işçilerin ve dernek temsilcisinin darp raporu aldığını söyleyen Eraslan "Bizleri çalıştırırken sigortasız, güvencesiz bir şekilde çalıştıranlar; haklarımızı yok ettiler. Arkadaşlarımıza saldırılar. Arkadaşlarımızı çalıştıran mafya örgütleri, sermaye sınıfının paralı askerliğini

yapıyor. Son günlerde ortaya dökülen mafya devlet ilişkileri de gösteriyor ki, iç içe geçmiş bu ilişkiler ağı asıl olarak kapitalist sistemin ve sermaye sınıfının çürümüşlüğü, yozlaşmışlığını ortaya koyuyor" diyen Eraslan, işçilerin ve dernek temsilcilerinin yalnız olmadığını, bu saldırıların kendilerine geri adım atıramayacağını vurguladı.

Eraslan, işçi sınıfının örgütlerini dağıtmak için her yolu deneyenlerin, örgütsüzlük koşullarında işçileri değersiz bir eşya gibi kenara atabildiğini, ortak kanalda biriken öfkeyi örgütlü ve sınıf bilinçli olarak ileri taşımak sorumluluğunun da işçilerin omuzlarında olduğunu belirterek "Bu çürümüş düzeni ve sınıfa karşı yapılan saldırıları işçilerin birlikte ve örgütlü mücadelesi yok edecektir" dedi.

Editör

Baş tarafı 1. sayfada

Faşist iktidar cephesinde herkes birbirini "bildiklerini konuşmakla", toplumdaki gizli saklı ne varsa ortaya dökmekle tehdit ediyor. Karşı devrim cephesi, tam bir dağılmışlık içinde.

Kitleler ise her yerde eylem halindedir. Açlığa, yoksulluğa, işsizliğe, doğanın, toprakların talanına karşı başkaldırıyorlar. Dinci faşizm, yüzünü örten ne varsa çekip atmak pahasına, polis ve jandarmayı kitlelerin üzerine salıyor.

Ancak tüm bu faşist terör, baskı ve tehdit emekçi sınıflara, Kürt halkına, gençliğe, kadınlara, doğanın, topraklarının talanına karşı mücadeleye atılan köylülere geri adım attıramıyor. Mücadelede kararlılık, ileri gitme isteği giderek yükseliyor. Artvin'den Ceylanpınar'a, İstanbul'dan Diyarbakır-Van hattına kadar emekçi sınıfların, Kürt halkının, gençliğin, kadınların, yoksul köylülerin eylemleri sürüyor.

İşçi sınıfından yoksul köylüsüne, her gün katledilen kadınlardan intihara sürüklenen gen-

çliğe kadar toplumun ezici bir çoğunluğu, dayanılmaz hale gelen bu yaşamdan tam ve kesin biçimde kurtulmak için mücadele ve arayış içindeler. Bütün bu kesimler, gerçekte birleşik devrimin toplumsal güçleridir, birleşik devrimin toplumsal ordusudur.

Birleşik devrimin toplumsal güçleri, devrimci öncü güçlerden nasıl oluşuyor, açlık, sefalet çektiklerini değil, nasıl kurtulacaklarını duymak, dinlemek, öğrenmek istiyorlar. Onlar, adını ister koysunlar, ister koymasınlar, gerçekte bir devrim; bu sömürü düzenini yıkacak ve tüm zenginliği ellerine verecek bir toplumsal devrim istiyorlar.

Polis ve jandarmanın baskı ve terörüne, silahlı saldırılarına karşı ölümüne bir mücadele içine giren bu kitleler, yarım yamalak çözümler, sömürücü sınıfla, sömürücü sınıfın politik temsilcisi faşist iktidarla, baskı ve şiddet aygıtı devletle uzlaşmak değil, onlardan kurtulmak istiyorlar.

Birleşik devrimin toplumsal güçlerine kesin

ve tam kurtuluşun yolunu, yani devrimin yolunu göstermek devrimci parti ve örgütlerin, devrimci komünist güçlerin görevidir. Sosyal reformist parti ve örgütler, kesin ve tam kurtuluş için kararlı ve enerjik bir mücadeleye atılan kitlelere burjuva sınıfla, burjuva sınıfın politik güçleriyle, burjuva düzenle uzlaşma yolunu gösteriyorlar. Onlar, doğmuş, ortaya çıkmış devrimci koşullarda kitlelere düzeni yıkmak, kendi devrimci iktidarlardan kurma hedefini göstereceklerine, tutumlarla laflarla, düzenle uzlaşma yolunu gösteriyorlar.

Geçtiğimiz hafta altı sosyal reformist örgüt ve partinin yayınladıkları bildiriyle yaptıkları çağrı bunun tipik örneği oldu. Bu altı sosyal reformist parti ve örgüt, yaptıkları açıklamayla kitleleri "Yaşanabilir bir ülke için Suçlular İttifakı ile mücadeleye" çağırıyorlar. Bu, "iyileştirilmiş, düzeltilmiş, aşırılıkları törpülenmiş" bir kapitalist düzende yaşamaya devam çağrısıdır. "Suçlular İttifakı" dışındaki burjuva güçlerle, burjuvaziye

uzlaşma çağrısıdır. Bu, bir ayaklanmanın, birleşik devrimin kendini iyice hissettirdiği devrimci koşullarda burjuva sınıfa, sömürücü sınıflara hayat öpücüğü verme çağrısıdır.

Başka zamanlarda bir araya gelmeyecek bu benzemezleri şimdi bir araya getiren şey, devrim korkusudur.

Faşist devlete, dinci faşist iktidara, tekelleri kapitalist düzene karşı kararlı bir mücadeleye atılmış olan devrimin toplumsal güçleri, baktıklarında ne yapmaları gerektiğini, nereye doğru yürümeleri gerektiğini, neyi hedeflemeleri gerektiğini anlayabilecekleri bir programa; göndere çekilmiş bir bayrağa ihtiyaçları var.

Bu, devrim programıdır. Bütün bankaların, bütün tekelleri sermayenin, bütün emperyalist mali sermayenin, büyük toprak mülkiyetinin kamulaştırılmasını vb. içeren bir programdır. Ancak böyle bir içeriğe sahip bir program devrim programı olarak adlandırılmayı hak eder.

Nurhaklar'da Yanan Devrim Ateşi Sönmeyecek

Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga...

71 devrimci kopuşunun öncüleri, önderleri ve THKO'nun üç devrimci militan kadrosu. 50 yıl önce Nurhaklar'da ölümsüzleşirken yaktıkları devrim ateşi, elden ele bugüne ulaştı ve bugün çok daha güçlü yanmaktadır.

Öğrenci hareketinin içinden çıkıp geldiler. Artan işçi ve yoksul köylü eylemliliklerine okul sıralarından dahil olup, kavgaya büyümek istediler. Bir feda kuşağının nefesleriydiler. Söylediğini yapmak, yapabileceği şeyleri söylemek; muazzam bir inanç ve bağlılık... emekçi yığınlarında tereddütsüz bir sevgi ve inanç yaratan en önemli özelliklerdi. Halklarımız, bu muazzam devrimci samimiyeti gördü ve kavradı; inandı ki, karşısında devrimin gerçek önderleri yer almaktadır. 71 devrimci önderlerindeki bu iddia, adanmışlık ve kavgadaki samimiyet, kısa sürede karşılığını buldu.

Onlar, inandıkları dava uğruna bir ölüm (süzlüğe) yürürken, tarihsel rollerinin bilincindeydiler. Çok az devrimci, bizzat yaşadığı dönemde tarihsel rolünün bilincindedir. 71 kopuşunun devrimci önderleri, Denizler, Sinanlar, bunun bilincindeydiler. Bakanın alaylı sorusuna "devrim yapmaktan geliyorum" diyen Deniz de, "Bir kısmımız ve hatta hepimiz ölebiliriz; ama öyle bir ateş yakacağız ki bu ateş bir daha hiç sönmeyecek, söndürülemeyecek" diyen Sinan da bu bilinci tartışmasız açığa vuruyordu.

Karşısında böylesine bilinçli devrimciler olduğunu gören burjuva sınıf, bu iddianın sahiplerinin cüreti ve işçi emekçi halkla olan bütünleşme becerisiyle dehşete düştü, katliam fermanlarını yayınlamakta gecikmedi. Tüm ordu ve polis gücü harekete geçti. Hain pusularda ve dar ağaçlarında koparıp aldı devrimin bu güçlü fidanlarını.

Sandı ki dar ağaçlarıyla, işkencehanelerle, hain pusularla söndürebilecek devrim ateşini. Oysa Sinan'ın dediği gibi, 71 devrimci önderleri öyle bir ateş yakmışlardı ki, bir daha hiçbir güç söndüremedi. Zora dayalı devrim yolu açıldı Türkiye ve Kürdistan topraklarında. Uzlaşma köprüleri havaya uçuruldu burjuva dünyaya.

Sinanlar, 31 Mayıs 1971'de Nurhak Dağları'nda katledildiler. Emekçi halklar türkülerle, ağıtlarla bastılar bağrılarına onları. Halkların bilincinde köklü değişiklikler ve sıçramalar yarattılar. Bayrak ve silah elden ele geçti.

Bugün devrimimizin önderlerini, öncülerini anarken daha da güçlüyüz. Dünyada emperyalist-kapitalist sistem çöküş sürecinde krizlerle sarsılırken, pandemi de bu süreci hızlandıran bir unsur oldu. Nesnel koşullar bizi devrime daha da yaklaştırıyor. Bizler de siper yoldaşlarımızla birlikte birleşik devrim mücadelemizi büyüterek 50 yıl önceki iddia ve samimiyetin bugünkü taşıyıcıları olduğumuzu dosta da düşmana da gösterdik. Şimdi Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini büyütme zamanı. Şimdi devrim zamanı!

Mücadele Birliği Platformu

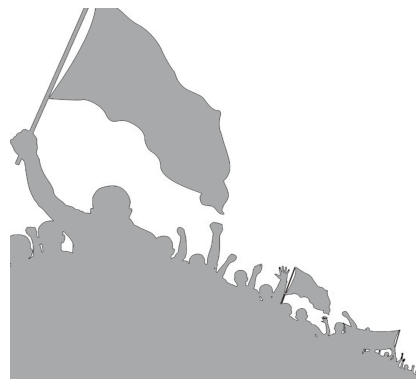
Nurhak'tan Gezi'ye, Gezi'den Bugüne, İleri... Daha İleri!

HBDH Yürütme Kurulu, 30 Mayıs günü, Nurhak Katliamı ve Gezi Ayaklanmasının yıldönümü için bir açıklama yayınladı.

"Bir yerde burjuva çürüme ayyuka çıkmışsa, çürüme gizlenmiyorsa, yayılan dayanılmaz irin kokusu önlenmiyorsa, bu en başta burjuva egemenliğin zorda olduğunu, sıkışmış olduğunu ve hepsinden önemlisi sıkıştırılmış, kuşatılmış olduğunu gösterir. Ortaya saçılan, gizlenemeyen bunca cehalet her şeyden önce bu düzenin egemenlerinin çaresiz çarpışmalarının yanında onu bu çarpışma sürükleyen baskılayan, zorlayan, köşeye sıkıştıran başka bir gücün varlığına işaret eder.

Bu güç artık her biçimiyle ortaya çıkan kendini gösteren, bastırılmaz ve önüne geçilemez bir hal alan ezilenlerin toplumsal kabarışdır. Bu güç yeni toplumu yaratmak için yola çıkan ve on yıllardır verdiği kan ve can bedelli mücadeleye ilerleyen ezilenlerin örgütlü öncüleridir. Bu güç isyan eden kadınlar, direnen emekçiler, başkaldıran gençlerdir.

Bu güç dağlarda ve şehirlerde yürütülen ve gün geçtikçe büyütülen savaştır. Yok edilemeyen iradi meydan okuyuştur. Bu güç elde silah

dağlarda yarın için savaşanlardır. Bu güç şehirlerde eylemleriyle geceleri aydınlatanlardır. Bu güç alanlara meydanlara akanlar dört bir koldan Taksim'i kuşatanlardır. Bu güç fabrikalara, tarlalara atölyelere, okullara ve tek tek evlere umudun ve kurtuluşun gücünü taşıyanlardır. Bu güç DEVRİM'dir. Bu güç Birleşik Devrim'in önu alınamaz ilerleyişidir" denilen açıklamada "Bu iğrenç karmaşa, bu pis manzara hiç kimseyi yandırmamalıdır. Bu topraklar esas olarak bu çürümüşlüğe teslim olmayanların topraklarıdır" diye vurgu yapıldı ve devam edildi:

"Nurhaklarda dağlardan meydana okuyanların ve Gezi'yle ayaklanan milyonların açıp gösterdikleri yolda, yürüyüşün kesintisiz sürdüğü topraklardır; Kürdistan ve Türkiye

toprakları. Nurhak savaşçılarının yaktıkları ateş ve büyük Haziran Ayaklanmasının daha taptaze deneyimleriyle yönünü belirleyen Birleşik Devrim'in büyüdüğü, güçlendiği topraklardır. Bu topraklar devrim topraklarıdır ve önünde sonunda Birleşik Devrim'in toprakları da olacaktır.

Çizgimiz bellidir. Yöntümüz bellidir. Hedefimiz bellidir. Tek yoldur. Tek çıkıştır. Tek kelimedir... DEVRİM!

Şimdi bu doğrultuda daha ileri hedefleme, daha ileri adımlar atma, sıçrama ve hedefe doğru yükselme zamanıdır. Şimdi Hedef İlerisi... Daha İlerisi!.."

Ve açıklama, "Ölümsüz Nurhak destanının ve Büyük Haziran Ayaklanmasının yıldönümünde ilan ediyoruz ki; hamlemizin ikinci etabında hızımızı ve tempomuzu arttıracak, sonuç alıcı pratiklerle daha büyük hedeflere koşacağız!

Tuttuğumuz elleri, kavradığımız silahları, dokunduğumuz insanları çoğaltmalıyız! Düşman güçlerine daha etkili vurmali, onun merkezlerinde daha büyük yangınlar çıkarmalıyız. Sokakları tutuşturmalı, kuşattığımız meydanları zapt etmeliyiz. Adımlarımız çoğalmalı, biri bin,

bini milyonlara ulaştırmalıyız. Adımlanmadık sokak, girilmedik emekçi evi, dokunulmadık ezilen eli kalmamalı. Kurtuluşu anlatmalı, çözümü kavratmalı, mümkün olduğuna inancı yaratmalı ve Birleşik Devrim'in adını, olduğumuz her yerde haykarmalıyız" diye sürdü.

"Bir ateş yakmıyoruz biz! Hayır! Ateşi harlıyoruz. Biz, 'Bir ateş yakarız aramızdan gelenler onun ışığını takip ederler' diyen Sinan Cemgillerin, o ateşi büyütüp, Gezi'yi yaratanların yolunda yürüyoruz. Şimdi biz o ateşe burjuva kaleleri dövüyor, burjuva sarayları alevlerce yutmaya, yok etmeye hazırlanıyoruz. Vakit bu vakittir. Vakit haziran vakitidir. Vakit Gezi'den ilerisinin vakitidir. Artık daha da ileri, en ileri gidilecek vakittir. Bu çürümüşlüğü toprağın en derinine gömeceğiz! Bu devleti, bu çürümüş faşist zulüm düzenini yıkacağız, paramparça edeceğiz!

Nurhak savaşçıları ve Gezi Ayaklanmasının kahramanlarını saygı ile anarken, onların devrimci ruhunu kuşanarak hamlemizin ikinci etabını İLERİ... DAHA İLERİ! şiarıyla büyüteceğimizin ve zafere ulaşacağımızın sözünü yineliyoruz" denilerek açıklama sonlandı.

Bu Çürümüş Düzeni Birleşik, Örgütlü Mücadelemizle Yıkacağız!

İşçi ve emekçiler, ezilen Kürt halkı günlerdir faşist rejim için gerekli "korku iklimini" yaratmak amacıyla kurşun sıkan, "kan banyoları" tehditleri savuran, provokasyonlar tertipleyen, paramiliter çeteler eliyle sokaklarda terör estiren bir çete bizontusunun işleriyle yatıp kalkıyor.

Buz dağının görünen kısmı olduğu anlaşılabilir bir iktidar ve güç dalaşı üzerinden patladığı açık. O cepheye nasıl bir rant savaşı yaşandığını, kara para trafiği başta olmak üzere iktidar içinde ve çeperinde hangi güç tepişmelerinin cereyan ettiğini, şimdilik tüm boyutlarıyla bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, bu dalışın faşist iktidar koalisyonunun debelendiği krizin oldukça düşkün biçimlerde yüzeye vurması anlamına geldiğidir.

Bildiğimiz ama bizzat bir iktidar tetikçisi tarafından ifşa edilen gerçekler, her tarafından kan ve irin akan bu sistemin işçi ve emekçilere, ezilen halklara verebileceği hiçbir şeyin olmadığını açık tercümesidir. Bu pislğin ancak devrimle temizlenebileceği gerçeğinin ifadesidir.

İşalarda bulunan iktidar aparatı mafya bizontusunun anlattığı her şey; ezilen Kürt halkına, işçi ve emekçilere, bu topraklardaki ilerici demokratik dinamiklerin tümüne dönük nasıl bir saldırı konsepti izlendiğinin, bu konseptin hangi yöntemlerle ve kimler tarafından icra edildiğinin ifadesidir. O açıdan da basit bir rant savaşı, iktidarla aparatları arasında yaşanan çıkar tepişmesi biçiminde okunamaz.

Anlatılanlar, '90'lardan başlayarak kontrgerillanın gerçekleştirdiği "bin operasyonun" bir kısmının deşifresiyonudur. Anlatılanlar, adına "başkanlık rejimi" denilen faşist devlet örgütlenmesinin inşası ve tahkimatı için öncesi bir yana 2015'ten sonra nasıl bir kirli savaş konseptinin iz-

lendiğinin itirafnamesidir. Anlatılanlar; Kürt halkına yönelik "çöktürme planının" bir kısmıdır. Anlatılanlar, IŞİD'li katiller sürüsünün hangi yemlerle beslendiğinin, işgal hareketlerinin nasıl finanse edildiğinin sadece bir bölümüdür!

Türkiye'deki devrimci-demokrat-ilerici güçlerin soluşunun Kürt halkıyla buluşmaması için yaratılmak istenen "korku ikliminin" varabileceği noktaların ifadesidir. Bu açıdan da anlatılanlar; işçi ve emekçilere, ezilen Kürt halkına ve bölge halklarına yönelik saldırıların, üzerimize örülmeye çalışılan faşist ablukanın, işgal ve ilhak politikalarının kendisidir! Bu politikaların bir noktadan sonra nasıl bir çürümeye ebelik ettiğinin özetidir. Silah baronları, uyuşturucu tacirleri ve tüm pis işler erbabıyla iç içe geçerek yürütülen savaş politikalarının nasıl bir bataklık yarattığını da çarpıcı şekilde göstermektedir.

Anlatılanlar bu çürümüşlüğe karşı savaş çağrısıdır.

Tüm kapitalist devletlerin sıkışıklıkları anda çetelerle, mafyalarla nasıl iç içe geçtiğini biliyoruz. Devletlerin onları hem halka karşı kirli-kanlı icraatlarını tetikçisi olarak hem de yürütülen savaşlar için gerekli paranın finansmanında kullandıklarını, o paranın da esas olarak uyuşturucu-silah ticareti başta olmak üzere her türlü kara para kaynağı ve gerekirse "birilerinin mallarına çökmek"le sağlandığını biliyoruz. Türkiye gibi sayısız kriz dinamiğinin söz konusu olduğu ülkelerde bunun çok daha fazla böyle olduğunu bildiğimiz gibi. Bu şebekelerin "vatan-millet" edebiyatının bir noktadan sonra nasıl bir çürümenin kılıfı haline geldiğini Susurluk'ta olduğu gibi şimdi de yaşayıp görüyoruz.

Daha pek çok şey sayılabilir. Aslolan ise mafya-siyaset-bürokrasi-sermaye ağıнын ülkeyi getirdiği noktadır: İşsizler ordusu, kadın cinayetleri, yoksulluk, geleceksizlik, doğa talanı, Kürt düşmanlığı, savaşlar ve nefret suçları!

Bu suç şebekesinin bulunduğu tek nokta her açıdan çürümüş bu düzenin bizim örgütlü gücümüzle yerli yerli edilme tehlikesidir. Kürt halkını, devrimcileri, ilkel duruşa sahip aydınları, ilerici insanları, bu sisteme şu ya da bu noktadan gedik açan tüm toplumsal kesimleri katliamlarla ezme, tehdit ve baskılarla sindirmektir. Çürümüşlükleri içinde güç ve para kavgasına tutuşurlarken bile bu noktadaki ortaklıkları bitmez!

Siyasi egemenliğini bu baskı, terör ve yolsuzluk mekanizmasının üzerine kuran iktidarın, ortaya dökülen bu muazzam suçların hesabını kendiliğinden vermeyeceğini biliyoruz. Toplumun kurtuluşunun örgütlü mücadeleye olacağını savunan bizler, bu suç şebekesinin işlediği tüm suçların faşist rejimin var oluş biçimi olduğunu, atılan hiçbir adımın devletten destek bulmadan atılmayacağını çok iyi biliyoruz. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, emekçileri ve halkları olarak örgütlü bir güçle hesap sormalıyız. Bu suç şebekesinin yüzeysel değişimini değil, paramparça edilmesi gerekiyor.

Bu nedenle tüm halkları, emekçileri, kadınları, gençleri, ekolojistleri, LGBTİ+ları, aydınları, sanatçıları, yazarları, akademisyenleri kısacası toplumun tüm kesimlerini bu suç şebekesine karşı, faşist devlete karşı, devrimci ittifakı büyütme, sokakta itiraz etmeye ve bu çürümüş düzeni alaşağı etmeye çağırıyoruz.

Birleşik Mücadele Güçleri

İNSANİ DEĞERLER Mİ? O DA NE Kİ!

I. Cevat Çetiner

Covid 19 aşlarının patentlerinin askıya alınmasına dair tartışmalar devam ediyor. Sağlık alanında yürütülen patent tartışmaları ise yeni değil. Geçmiş var. İnsanlığın genelini etkileyen her sağlık krizinde yeniden alevleniyor. Ardından da sönümleniyor. Çünkü köklü bir çözüme bağlanamıyor. Bağlanamıyor çünkü patent demek özel mülkiyet demek ve bu kapitalist sistemin üzerinde yükseldiği temel. Böyle olunca da kapitalizmin sınırları içinde yürütülen patent tartışmaları, kısmi ödümlerin elde edilmesiyle sonuçlanıyor en fazla. Ki bu durumda ancak büyük insani krizlerin etkisiyle doğan büyük toplumsal baskıyla ve bu baskıyı savuşturma amacıyla oluyor. Böyle zamanlarda bile burjuvazi kasalarının yeteri kadar doldurduğuna ikna olmadan ödün vermeye, daha doğrusu veriyormuş gibi görünmeye dahi yanaşmıyor. Patent sorununu gerçek ve köklü bir çözüme bağlamanın tek yolu var bu yüzden. Özel mülkiyet sorununu çözmek; yani sermayeyi ortadan kaldırmak. Üretim toplumsal karakter kazandığına göre, bu üretimin sonucunu da toplumsallaştırmak yani toplumsal mülkiyet haline getirmek.

Patent sorununa dair en sert tartışmalardan biri 1990'lı yıllarda yaşandı. Bu dönemde AIDS tüm dünyada insanların hayatını tehdit ediyordu. Etkin ilaçlar bulunmuş olmasına rağmen, çok pahalı olmaları nedeniyle hastaların büyük çoğunluğu bu ilaçlara erişemiyordu. Bunun sonucu olarak başta Afrika ve Güney Amerika'da olmak üzere yeni sömürge ülkelerde geniş çaplı ölümler yaşandı. Toplumsal hayat alt üst oldu. Hatta emperyalist ülkelerdeki yoksulların da bu ilaçlara ulaşması mümkün olmuordu.

Yaşanan durum insani felaket boyutlarına ulaşmış olmasına rağmen, ilaç

firmaları ne ilaçların üretim bilgilerini genel kullanıma açmaya ne de elde ettikleri yüksek karlardan vazgeçmeye yanaşmadılar. Ancak üzerlerindeki toplumsal baskı iyice arttıktan ve bu arada kasalarını alabildiğine doldurduktan sonra, kademeli indirimi kabul ettiler. O da sadece AIDS tedavisinde kullanılan bazı ilaçlar için.

Bu çıkmazda insanların nefes almasında Küba ve Güney Afrika'nın büyük katkısı oldu. Küba tüm baskılara rağmen bu ilaçların jenerasyonunu geliştirmeyi başardı. Ve tüm insanlıkla paylaşacağını açıkladı. Öyle ki, emperyalist ülkelerin yoksul vatandaşları bile bu ilaçlara erişebilmek için Küba'ya yöneldiler. Güney Afrika ise, ülkesini ve tüm kıtayı esir almakla kalmayıp geleceğini de tehdit eden bu hastalık karşısında ilaç tekellerine boyun eğmeyi bıraktı sonunda. Ve patent haklarını tanımayarak, muadil ilaçları üreteceğini ve kullanacağını açıkladı.

Sermaye ancak tüm bu gelişmelerden sonra, ama özellikle de daha fazla direnirse ilaç ve sağlık alanında patent sisteminin çökeceğini ve bunun da özel mülkiyete dair daha kapsamlı bir tartışmanın önünü açacağını gördükten sonra patent politikalarından ödün vermeye gündemine aldı. Daha doğrusu ödün veriyormuş gibi görünmeyi.

Küçük burjuva sosyalist hareket, sosyal demokrasi ve liberallerle yürüttükleri çalışmalar sonunda Dünya Sağlık Örgütü'nün "Fikri mülkiyet haklarının ticari baskısı" anlaşmasına bir ek yapılmasında anlaşmaya vardılar. Bu Doha Delegasyonu olarak bilinir ve hükümetlere, kamu sağlığını tehdit eden durumlarda patentleri askıya alma hakkı verir. Tabii bu hakkın bir listeye sınırlanması da unutulmamıştır.

Böylece kapitalistler, AIDS vesilesiyle yükselen güçlü patent karşıtı hareketi çok sınırlı ve aslında "miş" gibi

davranmanın ötesine geçmeyen bir adıyla sönümlendirmiş olur. Özel mülkiyetin kutsallığını koruma karşılığında reforma razı olmuş gibi görünür. Elbette gerçek durumda hiçbir değişiklik olmuyordu aslında.

Küçük burjuva sosyalistlerin, sosyal demokratların halkın devrim hakkını satma karşılığında aldıkları ise, lafını bile etmeye değmeyecek bir ödün (kamu sağlığı tehdit altındaysa hükümetlerin bazı patentleri askıya alma yetkisi) oldu. Gerçi onlar bunu, dağları biz yarattık havasıyla sunsalar da, kapitalizmin sınırlandırılabilirliğini ispatlayan büyük bir başarı olarak lanse etseler de, gerçeklik değişmiyordu. Elde edilen aslında bir hiçti.

Durumun böyle olduğu, o günden bugüne kadar milyonlarca insanın ilaca ve tedaviye erişememesi yüzünden ölmesiyle açığa çıktı zaten. Ama Covid-19 pandemisi, bu gerçekliği daha sert biçimde çarpıtı insanların yüzüne. Milyonların kısa bir zaman aralığı içinde öldüğü bu dönemde, aşı ve ilaçlarda patent sorunuyla karşılaşılması, Doha deklarasyonunun nasıl bir "büyük başarı" olduğunu gözler önüne serdi. Reformlar uğruna mücadelenin, insanlığın devrimci enerjisini heba etmek ve çok büyük acılar içinde çırpınmasına neden olmak dışında bir sonuç yaratmadığı somut biçimde görmüş olduk.

Covid 19 salgınının pandemi boyutuna ulaşılacağına inanılması üzerine, ilaç tekelleri hemen harekete geçer. Onları harekete geçiren ne insanlığı hizmet isteği, ne de daha deklarasyonun altına attıkları imzaya bağlılıklarıdır. Onları harekete geçiren temel iç güdüleridir. Yani kar elde etmek dürtüsü. Bu dürtü doğrultusunda, yaşanacak insani krizden en fazla karı nasıl elde edeceklerini belirleme arayışına girerler.

Önce bir durum tespiti yaparak, pa-

zarin olası boyutlarını belirleyeceklerdir. Bunun için Imperial Collage London'a bir pazar analizi yaptırılır. Tarih, 2020'nin ilk aylarıdır. Yani pandeminin başlangıcı. İnsanlar can derdindeyken kapitalistler kar derindedir. Çıkan sonuç, eğer bir müdahale olmazsa 40 milyonu aşkın insanın hayatını kaybedeceği yönündedir. Ki, bu pandemiden yüz milyonların etkileneceği anlamına gelmektedir. Kapitalistler için fırsat yani pazar oldukça büyüktür. Bunu gören sermaye sınıfı hemen harekete geçer.

Örneğin Pfizer firması, Almanya'da aşı çalışmaları üzerine yoğunlaşmış ve yeni bir teknoloji geliştirmekte olan orta boy bir firmanın aşı çalışmalarının umut vadettiğini görür ve hemen satın alır. 2020'nin ilk aylarıdır. Biontech firmasının sahibi U. Şahingiller bu sayede dolar milyarderi olurken, Pfizer ise, geliştirilmesi muhtemel ilk aşının mülkiyetini ele geçirmiş ve bu sayede ağızlarının suyunu akıtan pazardan en büyük payı almayı garantilemiş olur. İrili ufaklı tüm kapitalistler krizi fırsata çevirme yarışına tutuşmuşur. İnsani değerler mi, o da ne ki!

Başka bir örnek, tedavide işe yaradığı ilk aylarda anlaşılan Remsevir ilacının üreticisi firma, bu tip ilaçların tek üreticisi olma yönünde girişimlere başlar hemen. Bu kadar aceleli olmasının nedeni, elde edeceği karın boyutudur. 9 dolara ürettiği ilacı 4000 dolara yani %450 karla satmaktadır. Ne bu karı paylaşmak, ne de bir rekabet sonucu düşmesini istemektedir. Evet, böyle bir kar oranı ve böylesi büyük bir pazar varken nasıl acelesi olmasın! İnsan, toplum sağlığı mı? Bunlar ne ki!

Sermayenin yaptıkları sadece bu tür ticari girişimlerle sınırlı da kalmayacaktır. 2020'nin Mayıs ayında yani pandeminin boyutlarının iyice belli olduğu günlerde İngiltere, İsviçre, Japonya ve başka ülkelerin diplomatları bir araya

gelir. Gündemleri, Doha deklarasyonunun bu aşı ve ilaç için de uygulanmasını sağlamak mıdır dersiniz? Elbette hayır. Doha Deklarasyonu ile DSÖ kararlarının eklenen maddelerinin ortadan kaldırılmasını sağlamaktır istekleri. Bu diplomatları bu girişim için teşvik edenlerin kimler olduğunu bilmek hiç de zor olmasa gerek. Tarihsel deneyimi olan sermaye, bu işin dönüp dolaşıp patent meselesine dayanacağını ilk günden farkındadır. Ve olası girişimleri karşı ön almaya çalışmaktadır.

2010 yılında piyasa değeri 1,1 milyar dolar olarak tespit edilen Moderna firmasının pandemiyle birlikte ulaştığı 73,4 milyar dolarlık piyasa değerini tehlikeye atacağını, bunu korumak için bir şey yapmayacağını sanmak aptallık olur. Ve tabii diğerlerinin de... Marx bize sermayenin %300 kar için, idam edilmeye götüreceği işlere dahi gireceğini hatırlatıyordu. Buradaki karlar, %400'leri aşıyor. Kapitalistlerin on milyonların ölümünü göze almasında şaşılacak bir şey yok.

Özel mülkiyete dayalı düzenin insansızlığı felakete sürüklediği Covid 19 pandemisiyle birlikte bu kadar açık ve çarpıcı biçimde görünür hale gelmişken, patent karşıtı yükselen hareket 90'larda yaptığı hatayı yinelememelidir. Ne insani, hayır sever, sınırlanmış kapitalizm hülyasına ne de mevzi kazanma gibi avuntulara kendini kapırmalıdır. Emekçileri köklü çözüme ulaştıracak olan öfkeyi değerlendirmeyi bilmelidir. Tekrarlayalım. Sağlık sektöründeki patent sorununun özü, özel mülkiyet sorunudur. Dolayısıyla kapitalist sınıfın kar hırsından doğan bu insani krize karşı yükselen kendiliğinden öfkeyi ana kaynağına yönetmek hem mantıklı zorunluluk hem de bu sorunu köklü olarak çözmenin tek pratik yoludur.

"Sarayılar Yıkılır, Karanlık Gider, Gezi Kalır"

İktidarın korkulu rüyası Gezi Ayaklanması'nın 8'inci yılında Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla yapılan açıklama ile Gezi isyanının süreceğini vurgulanarak "Sarayılar yıkılır, çeteler dağılır, zorbalık biter. Karanlık gider, Gezi kalır" denildi.

Yapılacak açıklamaya saatler kala Beyoğlu Kaymakamlığı eylem yasağı ilan etti, İstiklal Caddesi'ne girişler ve sokaklar polis tarafından kapatıldı. Ancak TMMOB Makine Mühendisleri Odası'nın bulunduğu İpek Sokak'ta kitle buluştu. Polis Gezi ailelerini ve milletvekillerini uzun bir süre alana almak istemedi.

TMMOB önünde yapılan eylemde, "Karanlık Gider Gezi Kalır" pankartı açıldı, Gezi'de ölümsüzleşenlerin fotoğrafları taşındı.

Diğer yandan İpek Sokağa geçişleri engellenenler ise Taksim Kuyu Sokakta toplandı. Bir süre ailelerin alana girebilmesi için polisle tartışıldı. Burada da yapılan eylemde Birleşik Mücadele Güçleri ve Birleşik Gençlik Meclisleri "Nurhak'tan Gezi'ye Birleşik Mücadele Sürüyor", "Mafya Düzeniniz Yenilecek Yeni Geziler Kazanacak" dövizleri açtı.

Kitlenin bir araya gelmesinin engellenmesi üzerine TMMOB önünde avukat Can Atalay, Taksim Kuyu sokakta ise Berkin Elvan'ın kardeşi Gamze Elvan basın açıklamasını okudu.

Basın açıklaması sırasında sık sık, "Halka Değil Çetelere Barikat", "Gezi Şehitleri Ölümsüzdür", "Gezi'de Düşene Dövüşene Bin Selam", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı, sık sık Gezi'de ölümsüzleşenlerin isimleri haykırıldı.

Ailelerin alana gelmesiyle basın metnini okuyan Gamze Elvan 1 Mayıs'a yönelik polis saldırısına

karşı Taksim ısrarını ve çıkışları hatırlatarak "1 Mayıs alanlarında saldırıp gözaltına aldığınızda, kolları arkadan kelepçelenmiş, başı asfalta yapıştırılmış olsa da kameralara gülümsemeyi başaran gözlerdedir Gezi" dedi.

Gezi'nin yargılanmak istendiğini, ancak defalarca açılan davalarda Gezi'nin haklılığı ve gerçekliği karşısında iktidarın her seferinde yenildiğini vurgulayan Elvan, "Gezi, defalarca ortaya saçılan mafya-devlet-sermaye-çete ilişkilerine benzemez. Onlar çetelerle, mafyayla rant peşinde koşarlar, biz bir fidana su vermek için" dedi.

"Gezi'de söylemiştik; parayı ve rantı tek değer olarak kabul edenlerin karşısında paylaşımın, tüketimin karşısında üretimin, yozlaşmanın karşısında aydınlanmanın direnişidir Gezi. Bugün de aynı taleplerimizi bir kez daha yükseltiyoruz: Acil demokrasi istiyoruz. Bu halk, adil, özgür ve eşit bir ülkede yaşamayı hak ediyor. Haklarımızı istiyoruz, alana kadar direneceğiz" diye konuştu.

Gezi'de ölümsüzleşen Mehmet Ayvalıtaz, Abdullah Cömert, Ethem Sarıgül, Hasan Ferit Gedik, Medeni Yıldırım, Ahmet Atakan, Ali İsmail Korkmaz ve Berkin Elvan için mücadelenin devam edeceğini vurgulayan Elvan "Düşlerdeki özgür dünyaya Onlara sözümdür: Gezi bizim dünümüz değil geleceğimize. Kayyumlarla, kararnamelerle gasp edilen demokrasinin parlak ve temiz geleceği için en somut dayanağımızdır. Mazide kalmayacak kadar büyük ve hayattır. Gezi burada, Gezi bizim" diyerek sözlerini tamamladı.

Eylem, "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Gezi'de Düşene Dövüşene Bin Selam" sloganlarıyla sona erdi.

Şanlı Gezi Ayaklanması 8 Yaşında!

31 Mayıs 2013'te ülkenin tüm illerinde olduğu gibi Antakya'da Armutlu Mahallesi'nde halk sokağa çıkmış ve ülkenin dört bir yanında ayaklanma başlamıştı. Aradan geçen 8 yılda birçok ayaklanma, başkaldırı yaşandı. Gezi Ayaklanması emekçi halklara, devrimcilere çok şey öğretti. İktidar karşı dik duruşu, direnci, başkaldırını öğretti.

Antakya'da Gezi Ayaklanması'nın 8 yılına ithafen 1 Haziran günü "Karanlık Gider Gezi Kalır" şiarıyla eylem gerçekleştirildi. Eylem, Gezi'de Antakya'da ölümsüzleşen Abdullah Cömert'in vurulduğu yerde toplanarak başladı. Burada yapılan açıklamada "Gezi halen devam ediyor; iktidarın yaptıklarına karşı işçiler, emekçiler, kadınlar mücadelelerini sürdürerek Gezi'yi yaşatacağız. Gezi'de yitirdiklerimiz için adalet taleplerimiz her zaman, her yerde sürecektir" denildi.

Açıklamanın ardından Ali İsmail Korkmaz'ın annesi Emel Korkmaz ve Ahmet Atakan'ın annesi Emsal Atakan yaptıkları ko-

nuşmalarda; çocuklarının yaşamlarını sürdürdüğünü, onların şu anda yanımızda olduğunu dile getirdiler. HDP milletvekili Tülay Hatimoğulları da konuşma yaparak, "Gezi'de yitirdiklerimiz için adalet talebimiz sürecektir, Gezi'yi yaşatmaya devam edeceğiz" diyerek sözlerini sonlandırdı.

Eylemin devamında kitle Ahmet Atakan'ın vurulduğu yere

zi'de toplanmalarını olduğu Uğur Mumcu Bulvarına geçti ve burada bir açıklama yapıldı.

Açıklamada, "Gezi bizlere yol açtı, LGBTI+'ların önünü açtı; işçilerin, öğrencilerin, kadınların bir arada durmasını başlattı ve bu birliktelik her geçen gün daha çok sürüyor" denildi. Ardından TIP milletvekili Barış Atay sözü aldı, "Gezi'de emri verenlerden hesap sormaya devam edeceğiz. Ali İsmail'i, Ahmet'i, Abdullah'ı, Berkin'i, Ethem'i katledenlerden hesap soracağız" dedi.

Eylem "Yaşasın Gezi Ayaklanması", "Adalet Halkların Ellerine Gelecek", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Mücadele Birliği Platformu/Antakya

O Ateş Hiç Sönmeyecek

Nurhak katliamının 50. yılında, Nurhak Savaşçıları'nı anmak için İstanbul'da Karacaahmet Mezarlığında, Sinan Cemgil'in mezarı başında bir anma yapıldı.

Saat 11.00'de Şakirin Camii önüne çağrı yapan Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) ve Birleşik Gençlik Meclisleri (BGM) pankart ve flamalarla mezarlığa girmek istediklerinde polis, mezarlık içinde flamları açmalarına ve yolu kapatarak yürünmesine izin veremeyeceklerini söylediler. Polislerin dayatmasına karşı ısrarlı tavrını koruyan devrimciler, mezarlığın içinde pankartları ve flamları ile yürüyüş geçtiler.

"Nurhaklarda Yanan Derim Ateşi Sönmeyecek / BGM" ve "Nurhak'tan Gezi'ye Birleşik Mücadele Kazanacak / BMG" pankartları ile yürüyen kitle, "Nurhak'tan Gezi'ye Yaşasın Birleşik Mücadele", "Nurhak Savaşçıları Ölümsüzdür", "Onlara Sözümler Devrim Olacak" sloganları ile Sinan Cemgil'in mezarı başına geldi.

Pankartlarla mezarın başucunda yerini alan devrimciler adına kısa bir konuşma yapıldı ve "Burada 50 sene önce aramızdan ayrılan devrim savaşçıları, 'biz bir ateş yakacağız ve o yaktığımız ateş hiç sönmeyecek' diyen Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga'yı anmak için buradayız."

Onların açtığı yolda, onları açtığı zora dayalı devrim yolunda bir araya geldik, birleştik ve birleşik bir mücadele zemini örgütledik. Bugün burada yine yoldaşlarımızla birlikte BGM ve BMG olarak buradayız. Onlara bir söz verdik, onlara bu birleşik devrimi yapacağımız sözünü verdik ve bu sözü yerine getireceğiz yoldaşlar" denilerek saygı duruşuna geçildi.

Saygı duruşunun ardından Birleşik Gençlik Meclisleri adına bir konuşma yapıldı. "Bundan tam 50 yıl önce Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga Nurhak'ta devrim ateşini yaktılar. Onların devrim ateşini birleşik mücadelemizle kuşanarak yolumuza devam ediyoruz" denilerek, sistem içi mücadele yollarının emekçi halklar ve işçi sınıfının kurtuluşu yolunda tek başına zafere götürmeye yetmeyeceğinin ilk ayırtına varanlar, devrimci arayışlarını devrimci cüretlerinden ödün vermeden sonuçlandıran, elini taşın altına koymaya ilk cüret edenler olduklarını vurguladılar.

"71 devrimci çıkışın öncülleri, Türkiye ve Kürdistan devriminin öncülleri oldular. Bu bilinç ve coşku ile atıldıkları bu mücadele hattını Türkiye ve Kürdistan halklarına, düşmanın zenginliğine, sayısına, gücüne, imkanlarına ve dehşetine aldanmayacaklarını, 'düşmana boyun eğmeyiz, haklarımızı zorla alacağız, çünkü onlar her şeyi bizden zorla alıyorlar' sözleriyle mücadelenin artık yeni bir sıçrama yakaladığını ilan edecekdiler" diyerek, sermaye sınıfının bunu yanıtız bırakmadığını ve 31 Mayıs 1971'de onları Nurhak Dağlarında katlettiklerini söylediler.

"Yaktıkları ateş ne düşmana karşı gücünden bir şey kaybetti, ne de dost görünümüzlü uzlaşmacılar onu çarptı. Üstelik devrim bugün çok daha güncel, hiç olmadığı kadar yakındır" denildi, "Onların mücadelelerini mücadelemizde yaşatıyoruz, düşlerini kurduğumuz devrimin ancak birleşik mücadelemizle geleceğini biliyoruz" diye devam etti.

"Gençlik Sinan olmaya, İbrahim, Mahir, Mazlum olmaya devam edecek. Nurhakları anmak, onlar gibi savaşmaktır. (...) Nurhak bir savaş çağrısıdır" diye konuşmasını sonlandıran gençlerin ardından BMG adına bir konuşma yapıldı ve "Sinan Cemgil,

Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga bundan 50 yıl önce Nurhaklarda devrim ateşini yaktılar. Sinan'ın sözü, onların ne yapmak istediklerinin bilincinde olduklarının kanıtıdır. Sinan, 'belki bir kısmımız, belki hepimiz öleceğiz ama bir ateş yakacağız ve o ateş sönmeyecek' demişti.

Bugün, 50 yıl sonra bu ateşin sönmeyeceği, aksine büyüdüğünü, bugün bizlerin ellerinde olduğunu biz kez daha söylemek gerekiyor" denilerek "Bugün biz Birleşik Mücadele Güçleri olarak onların yaktığı ateşini daha da büyütürük devrimimize ulaştıracağız sözünü veriyoruz" vurgusu yapıldı.

Konuşmaların ardından hep bir ağızdan Nurhak parçası söylendi. Ve ardından DÖB'lü bir öğrenci, bir ölüm orucu savaşçısının Oğul Verdik şiirini okuyarak "Ellerimizle pençe pençe kavgalara oğul verdik" denildi.

"Onlara Sözümler Devrim Olacak" sloganlarıyla sonlanan anmanın ardından, 6ay önce covid-19 nedeni ile kaybettiğimiz Vefa Serdar yoldaşın mezarına gidildi. Vefa yoldaşın başucunda da saygı duruşu ve kısa bir konuşma yapıldı. Burada "Vefaların kuşağı Sinan oldu, biz de Vefa olacağız. Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm" denildi.

Yoldaşları Vefa'nın herkes tarafından saygı duyulan, ender komünist kişiliklerden ve çağımızın yeni insanlarından biri olduğunu, her yıl Sinan'ın mezarına gelenin Vefa olduğunu, şimdi kendilerinin O'nun mezarına geldiğini anlattı; "Vefa devrimi omuzladı, adı gibi devrimde Vefalı oldu, ama erken terk etti bizi. Vefa'ya sözümler devrim olacak, O'nun adını devrimde taşıyacağız" dedi.

"Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganları ile Vefa Serdar'a da veda edildi.

"Nurhaklarda Yakılan Devrim Ateşi Birleşik Mücadelemizde Büyüyor"

İzmir'de Birleşik Mücadele Güçleri ve Birleşik Gençlik Meclisi 2 Haziran günü saat 11.00'de Buca Eski Mezarlık'ta Alparslan Özdoğan'ın mezarı başında Nurhak Dağları'nda ölümsüzleşen Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ı andı.

"Nurhak Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Birleşik Mücadelemiz", "Onlara Sözümler Devrim Olacak" sloganlarının atıldığı eylemde BMG adına yapılan konuşmada "Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ın Nurhak Dağları'nda katledilmesinin üzerinden 50 yıl geçti. 12 Mart Darbesi'nin ardından mücadelenin zora dayalı olması gerektiğini ortaya koyan Sinan, Kadir ve Alparslan yoldaşlar Nurhak Dağları'nda devrimin ateşini yaktılar ve o ateş bize devrettiler. Biz de BMG olarak onların gösterdiği yolda bir araya geldik" denildi.

Sinanların 71 devrimci kopuşunun, Türkiye ve Kürdistan halklarının devriminin öncüsü olduğu söylenen konuşmada "Bugün bizler yoldaşlarımızın gösterdiği bu yoldan mücadelemize devam ediyor, birleşik devrimin yolunu açan birleşik mücadelemizi büyütüyoruz" denildi.

"Yoldaşlarımızın yakmış olduğu ateş, faşizmin tüm saldırılarına, yasaklamalarına ve baskılarına rağmen, gücünden ve devrimci kararlılığından hiçbir şey kaybetmedi. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızı anmamız kimi zaman yasaklandı, kimi zaman saldırıya uğ-

radı. Anmalara katılanlara yılları bulan hapis cezaları verildi. Tüm bunlara rağmen 'Adları Adımız, Adları Onurumuz' demekten ve onları anmaktan vazgeçemedik" denilen konuşmada onları anmaktan vazgeçilmeyeceği vurgusu yapıldı.

"Biz BMG olarak Sinanların nezdinde Denizlerin, İbrahimlerin, Hakilerin, Dörtlerin, Ulaşların yoldaşları olmayı omur sayıyoruz. Bugün yoldaşlarımızı anmanın sadece onları anmak olmadığını biliyoruz. Onları anmanın birleşik mücadeleyi büyütmele eşdeğer olduğunu biliyoruz. Ölümsüzleşen tüm yoldaşlarımızın bize göstermiş olduğu bu birleşik mücadele yolundan yürüyoruz ve onlara birleşik mücadeleyi zafferle taçlandırma sözü veriyoruz" denildikten sonra BGM adına da bir konuşma yapıldı.

BGM adına yapılan konuşmada "Yoldaşlar! Tam 50 yıl önce bugün Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga Nurhak Dağları'nda emeğin, özgürlüğün, anti-emperyalizmin meşalesini yakmaya gi-

derken ölümsüzleştiler. Yine 50 yıl önce Maltepe'de iki adalı, Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir, direngenliklerini ve kararlılıklarını bir kez daha gösterdiler. Hüseyin Cevahir, bedeninde onlarca kurşun yarısıyla ölümsüzleşti.

71 atılımını sokaklarda, fabrikalarda, barikatlarda, kısıacası ezilenlerin bulunduğu her alanda savaşarak gerçekleştiren öncülerimiz, ne düzenin çizdiği sınırlarda solculuğu kabul ettiler ne de sistemin çarklarında bir dişli olmayı. Onlar emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin yarattığı karanlığı dağıtmak için genç yaşta kavgaya atılıp, buz-kıran olarak yolu açtılar. Onlar bugünkü birleşik mücadele hattını, o günlerde siper yoldaşlığı olarak örmeye başladılar. Nurhak'tan Maltepe'ye, Kızıldere'ye devrimci direnişi öğretiler.

Bizler onları bugün aslında burada anmıyoruz. Bizler onların 50 yıl önce Nurhaklarda, Maltepe'de yaktıkları isyan ateşini bugün birleşik mücadelemizle büyütüyoruz. Faşizme, kapitalizme ve sömürgecilğe karşı Sinanların, Kadirlerin, Alparslanların, Cevahirlerin ve daha nice ölümsüzleşen yoldaşlarımızın cüretini kuşanıyor, zafere her geçen an bir adım daha yaklaşıyoruz.

Selam olsun buzu kırıp yolu açanlara. Selam olsun. Nurhaklardan, Maltepe'ye ölümsüzleşen yoldaşlarımıza! Mutlaka kazanacağız! Zafere yakındır!" denildi.

Anma alkışlarla sona erdi.

İzmir'de Mücadele Birliği okurları, 31 Mayıs 1971'de Nurhaklarda ölümsüzleşen Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ı anmak için çeşitli yerlere pankart astı.

Nurhak savaşçıları katledilmesinin 50. yılında pankartlarla "Nurhak Savaşçıları Ölümsüzdür", "Kadir Sinan Alparslan Yaşıyor Leninistler Savaşıyor" denildi.

BEL VEREN BU KÖHNE DUVAR KİMIN ÜSTÜNE YIKILACAK

Kenan Kızıl

Burjuvazinin kapitalist devletlerinde sık sık kanalizasyon taşar ve bu sınıfın işlediği bütün suçlar etrafa saçılır. Evet, anlaşıldığı üzere; "atık su bertaraf etme" sistemlerinden söz etmiyoruz, bürokrasinin tüm kademelerinin bir şekilde içinde olduğu bir şeyden söz ediyoruz. Bu şey her taşığında burjuva ve küçük-burjuva muhalefeti büyük bir heyecan sarar. Bir anda örselenmiş ruh-i statükolarından sıyrılarak heyecana kapılan bu coşkulu arkadaşlar, o "fırtına"nın kopacağı beklentisiyle bütün güçleriyle söze yüklenirler. Yalnız, aman ha! Sadece söze! Zira bunların en coşkulu halleri bile anca bununla sınırlıdır. Çünkü beklendikleri o "fırtına" elbirliğiyle budayacakları ve böylece her şeyi yerinden söküüp atan değil de sadece hükümeti değiştirebilecek bir hale getirecekleri bir "fırtınadır". Yani tek dertleri tepedeki hükümeti devirip yerine kendileri geçindir ve gerisine katiyen taraf değillerdir.

Ancak bu "fırtına" bir türlü kopmaz, en azından bunun için kopmaz zaten kopan da koşturduğunda hiç bu beklenen "fırtınaya" benzemez. Sonunda da söz düelloları eşliğinde en fazla birkaç lağım faresi canından olur, yetmezse, bir iki iri baş bakan görevden alınır gene kesmezse; mizansen bir mahkeme kurulur, absürt bir oyun yeniden oynanır ve "yuh" sesleriyle yeniden açılmak üzere, anlık olarak perde kapanır.

Hal bu olunca tabii bu coşkulu arkadaşların moralleri bozulur suratları düşer ya da kuyruğu dik tutmak için, mücadelelen sürdürüleceği beyan edilir. Fakat bu beyanların bir ucunda sezdirilen bir şey de hep şudur; "Koyun gibisin, ey halk! Niye o 'fırtınayı' koparmadın." Burjuva muhalefet bir türlü basit gerçeği anlayamaz, anlamak da istemez. Diyalektiğin yasaları söz konusu olduğunda olmayacak düşlerin sonu hayal kırıklığıdır. Çünkü olacak olana kimse dur diyemez, olmayacak olana da ol. Yani milyonlar "muhalefet cephesi"nin küçük, işe yaramayan hayalleri için çarpışmaz ya da ölümüne çarpışmaz. Emekçiler bilir ki, o fırtınayı koparacak güç sadece kendileridir, ama yine iyi bilirler ki, bu isyan ateşini bir yakarlarsa köz de kendileri olacak alev de. İşte bu yüzden de onlar için sonucunun buna değeceğini emin olmak isterler.

Bu bir iki noktaya en baştan değindikten sonra şu an neler olduğuna dair konuşabiliriz. Öncelikle bu kez kanalizasyon taşmakla kalmadı. Yani mesele sadece her yeri kaplayan bir irin seli değil; bu kez mafya denilen lağım farelerinin de bizzat sistem tarafından nasıl beslenerek semirtildiklerinin iyice bir görüldü olmasındır. Bununla beraber görünen bir başka şey de karşı cehahta işlerin hiç mi hiç yolunda gitmediğidir. Öyle ki özenle yaratılıp beslenen bu ucubelerin o dev karınlarını doyuracak kadar yiyecek yani para ve imkan yok. Böyle olunca da hepsi birbirinin payına el uzatmaktan çekinmiyor.

Başka bir anlatımla, vicdani cüzdanından ibaret olan burjuva sınıf ve onun besleme çeteleriyle içli dışlı olan bürokrasi, o meşhur pastanın küçüldüğünün bilincinde. Ancak hiç biri daha küçük bir dilim yemek istemiyor, istemediği için de elindeki çatalı kendi payına değil de mimli faşist parti liderinin deyimiyle "dava arkadaşı"nın gözüne ya da gurtlağına saplıyor. Sonra bir kez daha kılıçlar çekiliyor ve biz de izliyoruz, havada uçan "dava arkadaşı" başlarının çöpe atılan gövdelerini.

Aslında bir yamyla öyle çok da yeni bir şey yok. Bütün bu olanlar çoktan ayukun çıkışın bir tekrarı daha doğrusu örneği. Düünün Topal Osman'ı, evvelsi günün Turancı Jön Türkleri ve şimdinin halk düşmanı karşı-devrimci çeteleri, hepsi ama hepsi "yerli ve millî" birer Topal Osman değil midir?

Yine de bu yaşananların başka bir yanı daha var ki, bu da bugün yaşananların dünün basit bir uzantısı olmaktan çıkarıyor. Burjuvazinin yönetememe krizinin bir sonucu olarak bu olgu son otuz-kırk yıldır her seferinde daha da görünür bir biçim alıyor. Toplum üzerindeki siyasal egemenliğini yitiren her burjuva devlette olduğu üzere yaşanan şey; bu başarısızlığın bir bedelini de kendi içinde bölünme, çatışma ve parçalanmaya yaşayarak ödemesidir. Her iç çatışmada da daha dün baş tacı edilen bu beslemelerden bazıları gözden çıkarılır. Ancak harcanan bu tipler başlarına bunun her an gelebileceğini çok önceden tahmin ettikleri için, her türlü hazırlığı önceden yapmış olurlar. Zamanı geldiğinde de kendilerini kurtarmak için işledikleri ve işlenen tüm suçların resmi belgelerini her yana saçarlar. İşte son günlerde yaşanan ve burjuva ve küçük-burjuva muhalefeti heyecanlandıran şey de budur. Bu cenah şu an hep bir ağızdan "Bakan İstifa", "Yüce Divan", "Erken Seçim" diye bağırarsa da olan şey bu halıyla ve bu taleplerle basitçe reformizmin çiğnediği bir samandan ibarettir. Varsın bununla tıkına dursunlar çünkü bunun zerre önemi yok. Önemli olan tek şey bu durumun sistemsel çöküşün bir göstergesi oluşudur.

Sistemsel çöküş, sadece dinci faşist partiye içine almıyor; aynı zamanda son yirmi yılda "re-organize" edilen tüm devlet kurumlarını içine almış durumda. Bundan çokta uzak sayılmayacak bir tarihte, cellatlardan biri şöyle demişti: "Bir tuğla çekilirse duvar yıkılır!". "Duvar"dan kastın ne olduğundan kimsenin şüphesi yoktur. Elbette burjuvazi bu "tuğla"yı çekemezdi. İşledikleri suçların onlarca, yüzlerce ispatı ortadayken, o mizansen mahkemelerde o bayat oyun için perde açılmış ve suçlular "delil yetersizliği" gibi gerekçelerle ya berat etmiş ya da ödüllü gibi cezalarla müfakatlandırılmıştı. Böylece burjuvazi bu "duvar"ı korumuştü korumasına da, korunan bu duvarın sağladığı bütün imkanlarla lağım fareleri de her zamankinden daha çok semirtilmeye başlanmıştı. Bu süreç bütün hızıyla hala sürüyor ve sürecek. Bu beslemelerin bazıları ve hatta neredeyse hepsi nasıl "hayırsever iş insanı" payesine uygun görülerek ve en üst derecede devlet protokolleriyle karşı-devrimci cephede görevlendirildilerse, yine böyle görevlendirilmeye devam edilecekler. İçlerinden bir ikisinin gözden çıkarılması, bu işleyişi ortadan kaldırmayacaktır.

Ancak, bir şey var ki o kaçınılmaz olandır: Tarih boyunca vakti gelince yıkılan tüm o "duvar"lar gibi bu "duvar"ın da kaderi belli. Bu sonu engellemek için kaç bakan, kaç bürokrat ya da çete lideri harcanırsa harcanırsın, kurban edilirse edilsin "duvar"ların kaderi ille de yerle yeksan olmaktadır. Evet vaktiyle bu "duvar"dan bir "tuğla" çekilmedi ama o "tuğla" çekilmese de, son değişmedi ve bu "duvar" çoktan bel verdi bile. Çöküyor, hepsi bu ve gerçek bu kadar basit.

Bugün, bir devrim için yola çıkmış olanlar, elbette ki bu besleme karşı-devrimcilerin birbirlerine layık gördüğü seviyesiz üslubu izlemek ve de bununla yetinmek durumunda kalmayacaklardır. Onlar burjuva ve küçük burjuva muhalefetin "hemen seçim" samanını da çaldırmayacaklar. Zira esas konu bu "duvar"ın çöküp çökmeyeceği değil, kimin üzerine çökeceğidir. Burjuvazinin mi yoksa emekçilerin mi? Şüphesiz ki hikayenin bu kısmı yani sonu için iki ayrı bir birine tamamen zıt sonlardan sadece biri yazılacaktır.

Bunlardan biri güzel bitiyor. Bu köhne "duvar" burjuvazinin başına yıkılıyor. Bu sonda, yarının o güzel günleri var yani ne kanalizasyon fareleri ne de onların efendileri!.. Fakat bu "duvar" kendiliğinden değil, bir devrimin o muhteşem gücüyle yıkılıyor.

Diğer sonun ise hiçbir güzel yanı yok. Çünkü duvar emekçilerin üstüne çöküyor. İşte o an, işte o, ya devrim ya ölüm sözündeki, o ölüm'ün en kahredici yanıyla karşılaşıyor.

Biz umutluyuz ve inanıyoruz, bu sonlardan güzel olanı yazabileceğimize.

Tarih boyunca ezilenler hep başkaları için destanlar yazdı; ancak sosyalizmin ortaya çıkışıyla bu destanları kendileri için yazma fırsatı hatta imkanına sahip oldular. Bugün emekçiler kendileri için kendi istedikleri kadar sonsuz bir mutlu son yazabilir. Çünkü bu sadece onların ellerindedir...

KANDİL'İ ABLUKAYA ALAMAYACAKLAR

Sinan Kaleli

Bu bir ABD-NATO operasyonu. Baştan beri açık, net bir plan doğrultusunda gelişti. PKK'nin üç yöneticisinin başına ödül koymak dahil, tüm her şey belirlenmiş bir ajanda doğrultusunda ilerlemekte.

Plan, Türkiye, Barzani yönetimi ve Irak hükümeti "eşgüdümü" ile devreye sokuldu. Kuşkusuz her tür istihbarat ve teknik destek, bizzat ABD ve NATO ("Koalisyon Birlikleri") tarafından sağlanmaktaydı. Öncelikle Rojava ile Kandil bağlantısı kesilecek, Rojava'daki ABD eğilimli ekip ve Barzani'nin "Roj peşmergeleri" ve ENKS ile Rojava devrimi tamamen tasfiye edilecek ve en nihayetinde Kandil (yapılabilirse) ortadan kaldırılacak... Sözün özü, 22 yıl önce Öcalan'ı Türk devletine teslim eden ABD-NATO güçleri, şimdi de birleşik devrimin Kürdistan ayağına en büyük darbeyi vurmak için hareket geçiyordu. Çok kaba hatlarıyla yapılmak istenen buydu.

TSK çok uzun süredir Güney Kürdistan'da üslenmiş durumda. Karakollar, denetim noktaları ve hatta üsler kuruyor. Erbil, MİT'in ana karargahlarından biri haline geldi. Yoğun ajanlaşma faaliyetleri ve Barzanigillerin açık işbirlikçiliği sonucu önder askeri kadrolara suikastlar yapıldı.

Sınırdan 8-10 km içerilere kadar geçilmiş, askeri noktalar kurulmuş durumdaydı. (S)İHA'lar aralıksız uçuyor, sürekli hava bombardımanları yapılıyor, Kandil amansız bir ateş altına alınıyor. Uzunca bir süredir bu durum geçerli.

Diğer tarafta, bir askeri kol Rojava sınırında Şengal'e inmek için fırsat kolluyor; Gare örneğinde olduğu gibi hatırı sayılır bir derinlikteki bölgelere nokta baskınlar icra edilmeye çalışılıyor.

Elbette tüm bu askeri hamleler, ABD'nin siyasal ve askeri-teknik desteği olmadan yapılabilecek işler değil. TSK'nın kendi başına bu kapsamda bir harekate girişebilmesi, siyasal dengeler açısından da, uluslararası güç dengeleri açısından da pek olası değil. Yukarıda bahsettiğimiz ABD koordinasyonu ve desteği tam da bunlar için.

Tüm bu desteğe rağmen bir süredir askeri-teknik anlamda da TSK'nın zorlandığını, başarı sağlayamadığını, hatta kısmi bozgun ve geri çekilmeler yaşadığını görmekteydik. 5 Haziran itibarıyla Avaşın-Zap hattında bir kademe geri çekildiği haberleri düştü ajanslara. Yedek güçlerin devreye girmesi, gerilla güçlerinin tümünden çevrenmesi için Güney Kürdistan burjuva yönetiminin uğursuz rolüne gelmişti sıra.

Barzani'nin Peşmerge kuvvetlerinin gerillayı arkadan kuşatmak istemesi yeni değil. Daha önceki yazılarımızda işaret ettiğimiz gibi Kani Masi'ye yerleşerek bunu yapmak istemişti. Ama gerillaların sert karşılık vermesi ve Güney Kürdistan'ın iç dengeleri buna izin vermedi. Şimdi durum farklıydı. TSK'nın çok yoğun saldırısı gerilla kuvvetlerini zorlamaktaydı. Bu şartlar altında Peşmergenin Metina bölgesine yerleşmesi, PKK gerillalarının arkadan kuşatılması ve hareket yeteneğinin büyük ölçüde sı-

nırlanması anlamına gelecekti. Böylece Zaho, Amediye ve Duhok arasındaki geçişler engellenecek, gerilla belirli bir alana sıkışacaktı.

Besbelli ki bu askeri plan, tek bir karargahtan yapılmıştı. Özcesi, KDP-Peşmerge güçlerinin hamlesi Türk ordusunun yürütmekte olduğu askeri planın bir parçasından ibaretti. Daha açık söylesek, Peşmergenin Metina'ya konuşlanması direktifi Erbil'den değil, Ankara'dan verilmişti.

HPG'nin yaptığı açıklamaya göre, sabah saat 04.00 sıralarında "Metina bölgesindeki güçlerimize ait kamp sahamaza giren KDP güçlerini uyurma amacıyla sadece ferdi silahlar kullanılarak havaya ateş açılmıştır. Ancak bu uyarıyı dikkate almayarak ilerleyen zırhlı araçlardan birisinin nasıl darbe aldığı tarafımızca tespit edilememiştir. Önceden döşenmiş bir mayın mı patladığı, yoksa bir hava saldırısı mı olduğu tespit edilememiştir."

Bu olayların hemen ardından TSK SİHA'ları Mahmur kampını bombaladı. RTE birkaç gün önce kampın hedefe konulduğunu açıklamıştı havuzun lağım farelerine. Metina-Mahmur eşgüdümünü ve SİHA kullanımını da not etmiş olalım.

Metina bölgesindeki bu olaydan hemen sonra Barzanigillerden (KDP, Parlamento, G.Kürdistan yönetimi, hepsi!) çok sert tonlu kınama açıklamaları, diğer güçlere ve uluslararası camiaya çağrı üstüne çağrı yükseldi. Yapılan açıklamalar da tüm bu yaşanan-

ların önceden planlandığını gösteriyor. Her şey belirli bir plan dahilinde gelişiyor. Savaş kararı verilmiş ve onun gerekleri yerine getiriliyor!

Ulusal kurtuluş mücadelelerinin devrimci burjuva güçleri tarih sahnesinden kalkalı çok oldu. Ulusal sorunun olduğu hemen tüm olaylarda burjuva güçler, burjuva devrimci rolü çoktan terk ettiler. En ileri olanlar bile burjuva reformcu yolu tuttular. Keyifleri öyle istedi diye değil. Tamamen ekonomik ve siyasal sürecin evrimi ile alakalı bir durum bu. Kapitalist zincirin böylesine küresel bir özellik kazandığı, tüm ülke ekonomilerinin tümünden iç içe geçtiği, "ekonomik tam ilhak" eğiliminin belirleyici olduğu bir çağda, siyasal anlamda ulusal sorunun süregeldiği toprakların burjuva güçleri, istisnasız hepsi, emperyalist sermaye ile iç içe geçen çıkarlara sahipti. Siyasal olarak da bu çıkarlara uygun bir yol tuttular. Bu anlamda söz konusu burjuva güçler "ulusal ihanet" içinde değildi, zira, "ulusal kurtuluş" türünden dertleri kalmadı. Bu sürecin en tartışma götürmez örneklerinden biri, Güney Kürdistan burjuva yönetimidir, özellikle de Barzanigillerdir. Şu an gözümlüğün önünde olup bitenler tamına bunun kanıtıdır.

Güney Kürdistan burjuva güçleri, özellikle de Güney Kürdistan burjuvazisi ve askeri-politik güç olarak yönetimdeki Barzani ekibi, yalnızca Güney'deki değil, tüm Kürdistan parçalarındaki devrimci güçlere, yoksul emekçilerin hareketine düşmandır. Bun-

lar devrimci güçlerin tasfiyesi için bölge gericiliği ve emperyalistlerle işbirliği içinde var güçleriyle çalışmaktalar.

Barzani şahsında Kürdistan burjuva güçleri sadece PKK'ye karşı değil. Onlar, bir ABD-NATO planı olan "Kandil'in tasfiyesi"nin bir parçası olarak hareket ederken, aynı zamanda Rojava devriminin tasfiyesi için çalıştıklarının bilincindedir. ENKS ve Roj Peşmergeleri eliyle bunu son derece bilinçli bir şekilde yürüttüler.

Bölgenin tüm gerici güçleri ve emperyalistler "Kandil'in tasfiyesi" konusunda birleşmiş durumdadır. Zira bu, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin en önemli gücünün tasfiyesi anlamına gelecek. Dengeleri bölge karşı-devrimi yararına değiştireceğini düşünüyorlar.

Hiç kuşku yok ki, bunun tersi de doğru. Birleşik devrimin bu süreçten zafere çıkması, Türk teknelci kapitalizmi başta olmak üzere tüm gerici rejimlerin çöküşünü ve bölge genelinde güçlü devrimci sızramaları gündeme getirecektir. Sınırdan sürüp giden savaş, devrimimizin seyrine son derece güçlü etki edecektir.

Emekçi sınıflar açısından Türk ordusunun bu işgal ve imha saldırısına karşı olmak, sadece "enternasyonal dayanışma" bakımından değil, bizzat kendi özgürlük mücadelelerinin geleceği açısından da büyük öneme sahiptir.

"Ne Zaman Zor Durumda Kalsak Ölümsüzleşenlerimize Bakıyoruz"

İzmir'de Birleşik Mücadele Güçleri, Mayıs ayında ölümsüzleşen devrimcileri bir panelle andı.

ESP İl Örgütü'nde saygı duruşuyla başlayan anma etkinliğinde Birleşik Mücadele Güçleri adına yapılan konuşmada 71 devrimci kopuşuna dikkat çekilerek "BMG '71 devrimci kopuşunu doğru anlamış, onun gösterdiği yoldan ilerlemek için yola çıkmıştır" denildi. Açılış konuşmasının ardından etkinlik sinevizyon gösterisini ile sürdü.

Etkinlikte konuşma yapan HDP Milletvekili Murat Çepni "Birleşik Mücadele Güçleri'nin bugün ortaya koyduğu mücadele perspektifi, hem Mayıs Şehitlerimiz hem de tüm ölümsüzlerimiz açısından bugün hangi yoldan yürünmesi gerektiğine dair bir duruşu ifade ediyor. Bu yüzden Mayıs Şehitlerini anlamak, onların mücadelesini anlamak, aynı zamanda Birleşik Mücadele Güçleri'nin de bugünkü rolünü anlamakla eşdeğerdir. Öncelikle Mayıs Şehitlerimiz olmak üzere devrim, sosyalizm ve ulusal özgürlük mücadelesinde, bağımsızlık mücadelesinde ölümsüzleşen tüm yoldaşlarımızın anısı önünde saygıyla eğiliyorum" dedi.

Bu ülkenin devrimciler için çok ve-

rimli topraklar olduğunu, bu topraklardan birçok devrimcinin çıktığını vurgulayan Çepni "Bütün isyanların tarihine baktığımızda en kritik anlarda açığa çıkan devrimci bir iradeyi görüyoruz. Bizim tarihimiz bu coğrafyanın isyanlarının tarihidir. Bugün attığımız her adım da bu isyanlar tarihinden besleniyor. Şehitlerimizi anmanın çok önemli olduğu bir dönemdeyiz. Bunun başında şu geliyor: Baş ettiğimiz tasfiye aletinin yürütüldüğü araçlardan bir tanesi de devrimcilerin, sosyalistlerin, yurt-severlerin fiziki tasfiyesi olabilir. Yani askeri araçlarla yürütülen bir tasfiye aleti olabilir. Ama bundan daha önemli bizi tarihsizleştirme, köksüzleştirme, ideolojisizleştirme saldırısıdır aynı zamanda.

Esasen ölümsüzlerimizi anmak dediğimizde, onların bıraktığı mirasa sahip çık-

mak dediğimizde, bu saldırı konseptine bir isyan bayrağı açmış oluyoruz. Yani burjuvazinin, faşizmin örneğin İbrahim Kaypakaya yoldaşa dönük özel saldırısının bir manası var. Haki Karer'e dönük özel saldırısının bir manası var. Burada bize dayatılan burjuva tasfiye saldırısının bir parçasını görüyoruz. Bize şu söylenmeye çalışılıyor. Siz demokratik muhalefet edebilirsiniz. Siz günlük mücadeleler peşinde mücadele edebilirsiniz. İş, ekmek, adalet mücadelesi verebilirsiniz. Ama sistemi hedef alamazsınız" dedi.

Bugün mücadele ederken ne zaman zor durumda kalsak ölümsüzleşenlerimize baktığımızı söyleyen Çepni "Ölümsüzleşen tüm yoldaşlarımız bize bir yol gösteriyor. Mücadele içinde çözümsüz kaldığımız her anda bize çözüm sunuyor. Denizlerin idam sehvasına giderkenki sözleri, İbrahim Kaypakaya'nın zindanlardaki direnişi, Haki Karer ve Ulaş Bayraktaroğlu'nun enternasyonal mücadelesi bize yol gösteriyor ve göstermeye devam edecek" dedi.

Etkinlikte Birleşik Gençlik Meclisleri de söz alarak "Onları sadece romantik devrimciler olarak algılamak gerekir. Onlar bir kopuşun, devrimci mücadelenin simgesidir" denildi.

Mayıs Ayı Savaşçıları Anıldı

Adana Birleşik Mücadele Güçleri ve Birleşik Gençlik Meclisleri, sinevizyon gösterimi yapılan bir etkinlikle Mayıs ayında ölümsüzleşen savaşçıları andı.

HDP Seyhan ilçe binasında saygı duruşu ile başlayan etkinlik, BMG ve BGM adına bir konuşma ile devam etti. Yapılan konuşmada, "Bize Koçgiri'de, Dersim'de, Zilan'da, Ağrı'da katliamları reva gören faşist ve sömürgeci güçlere karşı Denizler, İbrahimler, Mahirler, Haki Karerler; direniş bayrağını alarak halkların özgürlük mücadelesini yükselttiler.

Mayıs ayında şehit düşen önder-

"Kapitalizmden Alacaklıyız! Hesabını Sormaya Geliyoruz!"

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) "Alacaklıyız! Bize Gelecek Borcunuz Var!" şiarıyla eğitimin niteliğizleştirilmesine ve gençlerin eğitim almasının giderek imkansız hale gelmesine ilişkin 5 Haziran günü Kadıköy'de Beşiktaş İskele Meydanı'nda basın açıklaması yaptı.

Eyleme Birleşik Mücadele Güçleri, Emegün Gücü Demeği ve İşçi Temsilcileri Konseyi de destek verdi. Eylemde sık sık "Parasız, Bilimsel Demokratik Anadilde Eğitim İstiyoruz", "Akademik Özgürlük Devrimle Kazanılacak" Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim Sosyalizmde" sloganları atıldı. Basın açıklamasını DÖB adına Selman Çınar okudu.

Pandemi ile birlikte katlanarak artan, liseli öğrencilerin yaşadığı niteliksiz, gerici, dinci faşist, baskıcı, paralı, kapitalist eğitim sistemine karşı gençliğin öfkelerini ve isyanını dile getirmek için toplandıklarını söyleyen Çınar, pandemi ile birlikte online eğitim kararı alıp, online eğitimin programın alt yapısını oluşturmayan, öğrencilere internet, telefon, tablet gibi gerekli materyalleri sağlamayan ve öğrencileri birçok sorunla karşı karşıya bırakan burjuva eğitim sistemi-

nin gericiliğini, çürümüşlüğünü ve geleceğe dönük hiçbir planının ve gençliğe verebileceği hiçbir şeyinin olmadığını gençliğe bir kez daha kanıtlandığını vurguladı.

"Ekonomik kriz ile birlikte sadece eğitim sistemi değil, biz liselilerin, üniversite gençliğinin yani milyonlarca öğrencinin hayatı da niteliksizleştirildi. Maddi koşullardan dolayı birçoğumuz eğitime ara verip, hayatlarımızı idame ettirebilmek için işyerlerinde/fabrikalarda çalışmak zorunda kaldık. ... Geçinemediği için intihar eden yüzlerce işçi gibi geleceksizlik ve çıkarışsızlık sarmalında sıkışan onlarca genç arkadaşımızı intihara sürükleyen düzen aynı düzendir. ... Pandemi döneminde eğitim sistemini durma noktasına getirdikleri için milyonlarca lisenin öfkelerini bileyen gençliğin öfkeli ruh hali eşlik ediyor. ... Gençliğe hiçbir olumlu gelecek vaat etmeyen, geleceksizlik, işsizlik, yoksulluk, baskı dolu bu düzenin bir parçası olmayacağız! Gençliği, kadınları, işçileri, LGBTI+ları öldüren bu sisteme karşı mücadele edeceğiz" diyen Çınar, demokratik, özerk, bilimsel, anadilde ve parasız bir eğitimin ancak sosyalizm ile geleceğini, bu pis-

liği ancak ve ancak devrimin temizleyeceğinin bilincinde olduklarını vurguladı.

Politik özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlük kazanılmayacağı vurgulayan Çınar "Nitelikli, bilimsel, ücretsiz bir eğitim almak, geleceksizlik sarmalın kurtulmak ve insanca yaşamak istiyorsak bunu ancak çoğunluğun, işçi sınıfının iktidarda olduğu bir sistemde elde edebiliriz. Yani sosyalizmde! Gelin hep birlikte sorunlarımızın kaynağı olan kapitalizme ve faşizme karşı DÖB saflarında birlikte mücadele edelim! Yeni ve özgür bir dünyayı kurmak için işçilerle, emekçilerle, kadınlarla, Kürt halkıyla, LGBTI+larla omuz omuza kavgayı büyütelim, komitelerde birleşelim!" diyerek sözlerini tamamladı.

İşçi Temsilcileri Konseyi adına konuşan Gamze Nihal İyidoğan, ağır sömürü koşullarında çalışan iş-

çilerin yaşadığı geleceksizlik ve çıkışsızlık nedeniyle intihar ettiğini, öğrencilerin de yaşadığı bu çıkışsızlığın nedeninin kapitalist sistem olduğunu ifade ederek; bu çürümüş düzene karşı gençlikle birlikte mücadele edebileceklerini söyledi.

Emegün Gücü Demeği Başkanı Mustafa Adnan Akyol da, yıllar önce parasını alamayınca tek başına Sapphire şantiyesinde eyleme geçtiğini anlatarak "Ama eylem dendiğinde bir sopa alıp patronun kafasına indirip kavga döviş param almak olarak biliyorum. İkinci üçüncü günlerimden itibaren öğrenciler gelmeye başladı. Beni hiç yalnız bırakmadılar ve ben o zaman örgütlü olmak gerektiğini öğrendim. O zamandan beri de her nerede oluyorsam inşaat işçilerine desteğe gelmeye devam ettiler" dedi. Bugünün öğrencilerinin de geleceğin işçileri olduğuna dikkat çeken Akyol, "İşçi sınıfına ve gençliğe hiçbir şey vermeyecek bu düzene karşı öğrenci gençlik ile işçi sınıfı birlikte mücadele vermek zorunda bizler de öğrenci gençliği her daim desteklemeye onlarla dayanışma içinde olmaya devam edeceğiz" dedi.

İşçiler "Devrimci Gençlik Göz Bebeğimiz" diyerek gençlerin mücadelesini selamlarken gençler de "İşçi Öğrenci Gençlik Elele Birlikte Mücadeleye" sloganı ile eylemi sonlandırdı.

15-16 HAZİRAN

İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ KOPUŞU

İnan Çelik

15-16 Haziran 1970'de ülkemizde sınıf hareketinin en önemli kavşaklarından birinde iki uzun gün yaşadık. Bu öyle iki gündü ki, burjuvazinin ağır topraklarının yatları, uçaklarıyla, yanlarına alabildikleri değerli eşyalarıyla ülkeden kaçmaya başladıklarına şahit olduk. Sermaye güçleri, topu topu yüz kırk bin işçinin ayaklanmasında işçi sınıfının zaferini ve kendi sınıfının yenilgisini canlı olarak gördü. Bu iki gün sermayenin iktidarının inisiyatifini kaybettiği, işçi sınıfının bölükleri karşısında askerinin polisinin çaresiz kaldığı günlerdi.

Uzlaşmacı sendikacılıktan, Türk-İş'ten kopan işçiler her türlü bedeli göze alarak devrimci sendikacılık perspektifiyle DİSK'i kurdular. DİSK'e yönelik baskı ve yaptırımlara karşı, işyeri temsilciliklerinde örgütlenmiş yüz binlerce işçi işyeri komitelerinin öncülüğünde ayağa kalktı.

70'li yıllar her anlamda "kopuş" yıllarıdır. Devrimci olanın uzlaşmacı olandan koptuğu yıllar. Bu kopuşu yaratan öncülerimiz bizlere bugün de yol gösteriyor. Devrimci değerlerin en öne geçişinin yarattığı etki ve bedelleri ile bu yıllar her işçi sınıfı üyesi için incelenmesi, sonuçlar çıkarılması zorunlu bir dönemdir. Burjuvazinin bu dönemi korkuyla, kaygıyla incelediğini ve sonraki dönemlerde 15-16 Haziran ayaklanmasının gölgesinde kararlar aldığını, her kararlarını ayaklanma korkusuyla hayata geçirmeye çalıştıklarını gayet iyi biliyoruz.

Sınıfın tarihinin ısrar, inat, kararlılık ve uzun emeklerle yaratıldığını unutanlar için 15-16 Haziran bir anma günü olabilir. Oysa biliyoruz ki 15-16 Haziran durgun gökyüzünde çakan bir şimşek değildir. İşçiler, 60'lı yıllardan başlayarak irili ufaklı yüzlerce eylemle, grev, fabrika işgalleri, toprak işgalleri, sokak yürüyüşleri, sakal bırakma, saç kesme, servise binmeyecek fabrikalara topluca onlarca kilometre yürüyerek gitme gibi sayısız deneyim biriktirerek geldiler o büyük günlere.

1961 yılının son gününde Savaşane'de grev ve toplu sözleşme yasası için yüz bin işçi alanı doldurmuş, sermayenin gözlerindeki korkuyu görmüştü. 1962 yılı yalnızca büyük sanayi merkezlerinde değil, Samsun, Hatay, Afyon, Malatya, Antep, Tokat'a ve daha pek çok ile yayılan eylemlerle doldu taşı. Anayasada grev hakkı var ama grev yasası yoktu. Dolayısıyla grevin yasak olduğu bu dönemlerde grev yapan işçiler yargılandı, bir çoğu tutuklandı. İşçiler "grev yasal mı, değil mi" tartışmalarını bir kenara bırakarak, 1963'de grev hakkını eylemleriyle kazandılar ve yol açtılar. Yine

o yıllarda 1962'de okuma yazma bilmeden, inşaat işçisi Fukara Tahir, 'çıplak ayaklarla Meclis'e yürüyüşü'nü örgütleyerek işçi sınıfının hafızasına unutulmaz bir şekilde kazınmıştı. 1963 yılından sonra devlet kontrolündeki sendikacılık ile mücadeleci sendikacılık arasındaki makas açılıyordu. Kavel, Kozlu, Paşabahçe gibi onlarca örnek, altmışlı yılları yetmişli yıllara taşıyan öncüler oldular. Genç işçi sınıfının azmini temsil eden Singer, demirdöküm işgalleri, İstanbul Gamak motor fabrikası eyleminde barikatı aşmak isteyen işçilere polisini açtığı ateşle katledilen öncü işçi Şeref

Aygün 15-16 Haziran işçilerinin sıkılı yumruklarında, Sungurlar grevindeki, kora kor savaş gözlerindediydi.

15-16 Haziran ayaklanması bu devrimci kopuş sürecinde başlamıştı. 13 Şubat 1967'de DİSK kuruldu. İşçiler, Türk-İş'ten ayrılarak DİSK'e bağlı sendikalara geçmeye başladılar. Türk-İş'in Erzurum kongresinde Çalışma Bakanı "DİSK'in çanına ot tı kayacağız" diyordu. Türk-İş'deki, CHP'li ve Adalet Parti'li sendikacılar hemen bir kanun tasarısı hazırladılar. Bu yasa ile o iş kolunda çalışan işçilerin üçte birini üye yapamayan sendika yetki alamayacaktı. Toplu sözleşme için iş kolu barajının temelleri işte burada atıldı. Tasarı kanunlaşsın o tarih itibarıyla DİSK'in hiçbir sendikası bu barajı aşamayacak, toplu sözleşme yapamayacak, hak alamaz hale gelecekti. Kısacası DİSK, fiilen kapanmış olacaktı. İşte bu olay bardağı taşıran son damlaydı ve işçileri ayağa kaldırdı.

12 Haziran 1970'de kanun TBMM'de kabul edildi. 14 Haziran 1970'te DİSK'in Merter'deki binasında 800 civarında işyerinin sendika temsilcisi bir araya gelerek, "yarından başlayarak üretimi durduracağız" kararı aldılar. DİSK Başkanı Kemal

Türkler, "Siz karar verdiniz, ona göre hazırlanın. İki gün fabrikalarımızın önüne çıkın. Gösteriler yapın, halkı bilgilendirin, desteğini alın. Kendimizi savunacağız, eğer sizi göz altına alırlarsa gidip arkadaşlarımızı kurtaracağız, yürüyüşler yapacağız, gitmek istediğiniz yere giderken, toplu vasıtalara binerken bilet almayacaksınız" diyerek grevi duyurdu.

Taksim'de miting yapılma kararı da alınmıştı. İlk gün 140 bin işçi yürüyüşe geçti. Yürüyen işçilerden Mustafa Baylan, Mehmet Gıdak ve Yaşar Yıldırım barikatları aşarken polis kurşunlarıyla öldürüldü. Avrupa ve Asya kıtalarından bölüklerle yürüyüşe geçen iki işçi kolu bir araya gelmesin diye köprüler havaya kaldırıldı. Bu engelleme gibi her engelleme sınıfı daha fazla öfkelenirdi. İşçi sınıfının İstanbul'da, kavgamızın başkentinde yarattığı dalga, kent ayaklanmasından ülke geneline yayıldı. Sermaye sahiplerini saran panik her yerden hissediliyordu. İşçiler, Nazım'ın şiirindeki gibi, "ölülerimizin başlarına basarak güneşe doğru" yükseldiler. Yüz binlerce işçi İstanbul'un her yanından anavolları keserek, barikatları aşarak zaptedilmez bir öfkeyle sınıf savaşımını tarihine kendi notlarını düştüler: "Biz buradayız, biz

kada öncü işçiler işten atıldılar.

Sınıflar mücadelesinden biliyoruz ki, hiç bir tarihsel olay bir anda açığa çıkmaz, tarihin birikimi ve deneyimiyle oluşur. Tarih, nicel olarak birikir, nitel olarak sıçrar. Yukarıda bu kadar uzun alıntılar yapmamız, hem 15-16 Haziranı hazırlayan eylemleri hem de ayaklanmanın dönüm noktalarını vurgulamamız her öncü işçinin tarihten öğrenmesi gerektiğinde ısrar etmemizdendir. Leninist işçiler kitlesel işçi hareketini domine edenler olarak 15-16 Haziran'ı işçi hareketi için önemli bir uğrak haline getiren nedenleri tartışmalıydılar. Reformizmin işçi sınıfına ihanetini, zaman zaman "kurtarıcı role" bürünen CHP'nin tarihteki rolünü, işçi sınıfının bağımsız örgütlenmesinin önemini anlamak işçi sınıfını kesintisiz olarak zafere taşıyacaktır.

İşçi sınıfının iki yüz yıldır biriktirdiği enerjiyi ve aklı göremeyenler gözlerinin önünde olup bitenlere anlam veremez, ya o anı çok küçümser ya da gereğinden büyük görür. Leninist işçiler yaşadıkları andaki akış ne olursa olsun her adımlarında tarihin birikimine ve nihai amaçlarına hizmet ettiklerini bilirler. Tarihi yapan sınıfın bilinçli bir neferi olarak yürürler. Fabrikalarının, işyerlerinin hem örgütçüsü hem de militanı olduklarını her fırsatta ortaya koymaktan çekinmezler.

Bugün, 15-16 Haziran ayaklanmasının 51. yılındayız. DİSK'in varlığı için savaşan ve ölen işçi yoldaşlarımızın açtıkları yolda, sendikal bürokrasiye, onu yaratan sendikalar yarasına dayanan burjuva sendikacılığa karşı savaşmak da bizim boynumuzun borcudur. 70'lerde sınıf kardeşlerimizin yarattığı devrimci kopuş gibi bugün de yeterince birikim yarattık. Günümüzde irili ufaklı pek çok sendikaların içerisinde sözde sınıf ve kitle sendikacılığını savunan, tabanlarından kopuk, patronlara yakın, işçileri mücadelenin, örgütlenme ağlarının ve de en önemlisi karar mekanizmalarının dışına atmış gerici sendikacılık yerleşmiştir. Burjuva demokrasisinin sınırları içinde hareket ederler ve doğal olarak işçiler bu sendikaların aıdat kaynakları ve konu mankenleridir. İşçi sınıfının genç, dinamik ve mücadeleci unsurlarının çabalarıyla açığa çıkan yeni araçlarla, geniş işçi yığınlarına ulaşmak ve onları zincirlerinden kurtarmak için ısrarlı bir mücadele vermek zorundayız.

Tarihimiz, 1960'lar, 70'ler, 89 bahar eylemliliklerinden bugün

kadar işçi sınıfının bilinç ve eylem olarak ileri mücadele biçimlerini açığa çıkarmıştır. İşçi sınıfının birer neferi olarak deneyimlerimiz bize gösteriyor ki, fabrikalarda, işletmelerde, maden ocaklarında, tarım alanlarında, metal fabrikalarında sayısız grev ve işgalin başarıyla gerçekleşmiş olması karar süreçlerinin ve hareketin merkezine işçilerin oturmasıyla açıklanabilir. İşçiler, öncülüklerini sendikalara ya da onları kendileri adına temsil ettiklerini söyleyenlere teslim etmediklerinde zaferi görürler. İşçi sınıfına bilinç götürülen değil akıl veren, ona tepeden bakan ve onu yönetilebilecek bir sınıf olarak gören anlayış ile işçi sınıfının uzlaşmaz çelişkisi ve sınıf hareketi arasında uçurum vardır.

Mücadelemizin asla taviz vermeyeceğimiz en temel hattı, mücadelenin merkezine işçilerin kendilerinin geçtiği, tartışma, karar alma ve hayata geçirme süreçlerinde kendi eserlerini yarattıkları bağımsız örgütlenmeleri, komite ve konseyleri yaratmalarını sağlamaktır. Her anlamda, her alanda uzlaşmacılıktan devrimci kopuş, kapitalizmden tam kurtuluş ve gelecek güzel günlerin inşası ancak işçi komite ve konseyleriyle mümkündür.

Düş değil bu hayal değil he hey be hey

Yetmişbin dev işçim kalktı yürüdü.

Kokuşmuş düzene sahip çıkmanın

Alın çatına baktı yürüdü yürüdü yürüdü....

**-Nasırlı elinde gürz gibi kini,*

Güneş tepesinde kızıl bir sini,

Sağır beyinlere ayak sesini sesini sesini

Paslı çivi gibi çaktı

Yürüdü yürüdü yürüdü

Yürüdü yürüdü yürüdü

**-Yeter demek için patron karına he hey be hey*

Dev adımlar selam yazdı yarına he hey be hey

İşbaşından cadde ortalarına

Kükreyen sel gibi aktı

Yürüdü yürüdü yürüdü

Yürüdü yürüdü yürüdü

**-Çıplak ayaklısı, yanık döşlüsü he hey be hey*

İşten atılmış, keser dişlisi he hey be hey

Sakata, hastası, genci, yaşlısı yaşlısı yaşlısı

Evinden dışarı çıktı

Yürüdü yürüdü yürüdü

Yürüdü yürüdü yürüdü

**-O barış yerine kavgayı seçen,*

Alının terini su diye içen,

Kıyıda köşede eline geçen

Demiri iki kat büktü

Yürüdü yürüdü yürüdü

Yürüdü yürüdü yürüdü

**-Hak almaya adamıştı özünü,*

Görmeye değeri o sert yüzünü,

Yıllar yılı kapatılmış gözünü gözünü gözünü

İki ateş baktı

Yürüdü yürüdü yürüdü

Yürüdü he hey be hey

Yürüdü

